

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

UČEDNICTVÍ: ZAPOMENUTÉ POVĚŘENÍ

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím Life Publishers International

Shane Warren

Role duchovního vůdcovství v učednictví | strana 4–7

Existuje jen jedna správná metoda výchovy učedníků – Ježíšova metoda. Uprostřed běžných životních situací si Kristus rád použil cokoli, aby svých dvanáct mužů vyučil a vychoval stát se Božími učedníky.

Michael J. Wilkins

Výchova učedníků pro měnící se dobu a proměňující se církev | strana 8–11

Kořenem mnoha současných zmatků v oblasti učednictví je chybný předpoklad, že učednictví je jakousi „druhou fází“ křesťanského života. Z Velkého pověření však plyne, že učedníkem se člověk stává hned při obrácení a učednictví je každodenní realitou křesťanského života všech věřících.

Stephen Lim

Kázání, která skutečně proměňují lidské životy: šest klíčů k formování učedníků | strana 12–15

Jako kazatelé musíme žít to, co kážeme. Členové našeho sboru rychle poznají, zda vycházíme z čerstvé duchovní zkušenosti anebo jen apelujeme na lidské emoce.

Randy Hurst

Cyklos evangelizace a učednictví: Nikdy nekončící proces | strana 16–19

Evangelizace a učednictví nejsou dvěma částmi posloupnosti, která začíná evangelizací a kulminuje učednictvím. Ve skutečnosti tvoří neustále se opakující cyklus. Cílem evangelizace by mělo být učednictví a učednictví by mělo křesťany vyzbrojovat k evangelizaci.

Pavel Bubík

Důležitost učednictví v dnešní době | strana 20–21

Poslední slova, která člověk pronáší na této zemi, když ví, že odejde, jsou vždycky velmi klíčová. O co více, když tato slova říká Ježíš svojí církvi těsně před svým odchodem z této země.

Petr Král

Vztah jako základ pro učednictví | strana 22–23

Učednictví je ucelená činnost, která nemůže být založena pouze na monologu, informacích, byť sebelepších, získaných z učebnic, kazateln, knih, filmů, atp. Vyžaduje dialog, kde je podstatná část věnována otázkám, zjišťování, hledání cesty, ale nejen to. Velká část je věnována vztahu.

Rod Loy

Okamžitá poslušnost: Jak se správně naladit na Boží vlnu | strana 24–27

Jestliže se pevně rozhodneme, že budeme za všech okolností vždy okamžitě poslušni Bohu, ať už po nás bude chtít cokoli, posunou se naše priority od úsilí naplňovat vlastní sobecké zájmy k naplňování zájmů Božího království. Tehdy budeme zažívat hojný život v Kristu, zaslíbený všem, kdo jej ze srdce následují.

Kregg R. Hood

Kázání, po kterém bude váš sbor štědrejší | strana 28–30

Bůh je zdrojem každého požehnání. V Božím království existuje přímá úměra mezi pravým bohatstvím a štědrostí. Bohatými se stáváme v okamžiku, kdy Bůh zaopatřuje naše potřeby a přebývá nám dostatek na to, abychom se sdíleli s ostatními.

Marcia Lednický

Nadpřirozená setkání | strana 32–34

Koho vám dnes Bůh pošle do cesty, zatímco se budete věnovat svým každodenním záležitostem? Budete-li otevření dílu Ducha Svatého, možná vám dá zažít „nadpřirozené setkání“.

Daniel Darling

Za kazatelnou platí, že méně je někdy více | strana 35

Jakub 3,1

H. Maurice Lednický

Série Život v království (9. část) | strana 36–39

PŘEKÁŽKY ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ (2)

Vše, co Bůh říká ve svém Slově, je k našemu užitku. Život plný radosti, pokoje, jistoty a naplnění přichází skrze naši vědomou poslušnost jeho inspirovanému zjevení pravdy.

Draží čtenáři,

je tomu zhruba čtvrt století, co jsem se obrátil ke Kristu, krátce na to vstoupil jako jeden ze studentů historicky prvního ročníku na biblickou školu v Kolíně (*tehdy ještě Letniční biblickou akademii*) a postupně se začal zapojovat do služby Bohu. Bylo to období po sametové revoluci, kdy společnost, unavena čtyřicetiletým obdobím ateistického komunismu, měla relativně velký duchovní hlad.

(*Nejen*) naše církve v té době vyšla (*z podzemí*), evangelizovala a postupem doby založila mnoho místních sborů. Jak to tak bývá, vedle mnohých pozitivních věcí, které se tehdy v církvi odehrávaly, stály před mladým a rostoucím společenstvím víry i mnohé výzvy.

Jednou z nich byl nedostatek starších služebníků ve víře, takzvaných duchovních otců. Pamatuji si na zoufalé volání mnohých mladých vedoucích a pastorů nově vznikajících sborů, kteří by uvítali nějakou formu učednického vztahu, nějakého mentora, jenž by se jim věnoval, ale v oné překotně se vyvíjející době jich nebyl dostatek. Sám jsem tehdy ocenil, že jsem mohl strávit dva roky na biblické škole, kde se mi dostávalo příkladů, zkušeností a vyučování mnohých zbudovaných vedoucích naší i zahraniční církve. Bylo však málo těch, kdo měli takovou možnost a výsadu věnovat dva roky života studiu a osobnímu budování na (*nejen*) tehdy nově vzniklé Letniční biblické akademii.

Čas postoupil. Čtvrtstoletí máme za sebou. Mladí vedoucí a pastoři té doby vyrostli ve zralé služebníky, kteří mají co dát a nabídnout nejen nastupujícím generacím vedoucích. Otázkou je, zda potřeba učednických vztahů či volání po nějakém mentorovi jsou dnes nasyceny. Osobně bych řekl, že tato potřeba stále přetrvává, a to nejen v naší církvi. Proč tomu tak je a jak vyjít vstříc tomuto volání po duchovním otcovství a po vykazatelném učednickém procesu, se pokouší odpovědět dnešní číslo Magazínu. Opět máte k dispozici reflexe jak ze zahraničí, tak z domácí církve.

Mám naději, že Vám jednotlivé články pomohou ujasnit si vlastní perspektivu na téma učednictví a že Vás možná i podnítí nejen k nějakému hlubšímu zamyšlení, ale třeba i ke konkrétním krokům a změnám.

Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana

redaktor české verze

ROLE DUCHOVNÍHO VŮDCOVSTVÍ V **UČEDNICTVÍ**

Shane Warren

Biblické učednictví se poslední dobou stalo v moderním evangelikálním hnutí oblíbenou frází. Ve většině případů však žel skutečně není ničím jiným než frází. Navzdory rozmachu nových definic a metod učednictví svědčí dostupné statistiky o alarmujícím poklesu efektivity moderní církve v zasahování a proměně ztraceného lidstva.

Nedostatek zjevení ohledně pravého biblického učednictví je pro Kristovo tělo devastující. Natolik jsme se zaměřili na získávání nově obrácených, že se nám nedaří činit učedníky. Zástupy lidí přicházejí v našich sborech k pódiu, aby se pomodlily magickou modlitbu, která má dramaticky proměnit jejich život. Radujeme se z jejich odezvy na naše výzvy a lidé jsou na základě svého náboženského povědomí přesvědčeni o tom, že v tom okamžiku byli řádně spaseni.

Ježíšovy výzvy však byly poněkud jiné. Jeho pojetí toho, co znamená být spasen, se odlišovalo od mdlé definice moderní církve. Ježíš posuzoval pravou podstatu pokání testem učednictví.

Mladý bohatý vznešený muž přiběhl na ulici k Ježíši a zastavil ho. Vypτάval se: „Co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“

Pán mu odpověděl citací jednoho z jeho oblíbených kázání zapsaných Mojžíšem.

Mladík mu na to řekl: „To všechno jsem od malička dodržoval.“

Potom Ježíš pozvedl latku učednictví: „Prodej vše, co máš, a rozdej to chudým“ (Marek 10,17-22). Písmo uvádí, že po těch slovech mladík smutně odešel pryč.

Mladý bohatý vznešený muž byl připraven se obrátit, nebyl však ochoten zaplatit cenu učednictví. Namísto Kristova panství chtěl

jen náboženství, které by mu nepřekáželo v jeho vlastním životním stylu. Jeho touha po pohodlném náboženství jej zavedla tam, kde končí každý pokrytec – do smutku a sklíčenosti.

Křesťanství bez učednictví je křesťanstvím bez Krista. Tento druh křesťanské víry je jen abstraktní myšlenkou – mýtem, který sice počítá s Božím otcovstvím, ale úplně vynechává Krista jako živého Pána a Mistra našich životů.

**Bez pravého učednictví chybí
naší důvěře v Boha opravdové
následování Krista.
Laciná milost je smrtícím
nepřítelem církve.**

Ježíš rozuměl síle učednictví a znal jeho cenu. Právě křesťanské učednictví započalo již v den, kdy Jan Křtitel pokřtil Ježíše v Jordánu (Jan 1,35-39). Ježíš si pak osobně vybral dvanáct mužů, kterým začal denně svým vlastním příkladem představovat Otce. Použijeme-li naše náboženská měřítka úspěšnosti služby, dojdeme k tomu, že Ježíšovy výsledky byly nevalné. Neměl oficiální kazatelskou licenci u žádné duchovní organizace své doby, nezaložil žádnou biblickou školu ani denominaci. Zástupy lidí, které navštěvovaly jeho shromáždění, jej zavrhlly namísto toho, aby zaplatily cenu za vydanou víru. Za základ církve vybral jen dvanáct mužů – navíc úplně běžných, obyčejných členů společnosti prvního století. Avšak právě tento model je pro nás biblickým vzorem a osvědčenou metodou výchovy učedníků.

Existuje jen jedna správná metoda výchovy učedníků – Ježíšova

metoda. Ježíš nepoužíval zavedené programy, aby jejich prostřednictvím do životů svých obyčejných následovníků přinášel neobyčejné změny. Byl pro ně jednoduše vzorem. Skrze vedení Ducha svatého jim denně představoval Otcovo srdce. Uprostřed běžných životních situací si rád použil cokoli, aby svých dvanáct mužů vyučil a vychoval z nich Boží učedníky. Svým vlastním příkladem reprezentoval Otce tak věrohodně, že si mohl dovolit prohlásit: „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ (Jan 14,9) Právě to je lakmusový papírek učednictví. Jste jako duchovní vedoucí schopni zhodnotit svůj křesťanský život stejnými slovy? Můžete i vy říci: „Kdo viděl mne, viděl Otce“? Odráží váš každodenní život Otcovo srdce? Oprostiteli se na chvíli od všech vašich programů a metod, vidí lidé ve vašem každodenním křesťanství Boží charakter v akci?

Biblické slovo *učedník* pochází z řeckého *matheo*. Kořen tohoto slova je základem anglického slova *math* či *mathematics* (tedy „matematika“). Pán si spočítal, že tou nejlepší cestou pro církve bude učednictví. Byly jeho výpočty správné? Ano. Během prvního týdne novozákonní církve se k původní malé skupině věřících připojilo přibližně osm tisíc lidí.

Napříč Písmem čteme o růstu církve, které Pán *přidával* nově obrácené (Skutky 2,47; 11,24) a která *exponenciálně rostla* (Skutky 9,31; 12,24). Proč podobných výsledků nedosahuje současná moderní církve? Je možné, že přes veškeré dostupné metody církevního růstu stále nerozumíme pravé podstatě biblického učednictví? Co je zapotřebí k efektivní proměně životů trpícího lidstva? Boží slovo jasně popisuje znaky efektivního učednictví.

OSOBA DUCHA SVATÉHO

Bez přítomnosti osoby Ducha svatého je veškerá naše metodologie učednictví k ničemu. Ježíš své učedníky instruoval, aby „zůstali ve městě, dokud nebudou oblečeni mocí z výsosti“ (Lukáš 24,49). V okamžiku, kdy jim tento pokyn předával, mohlo být přítomno až pět set lidí (1. Korintským 15,6). Smutné je, že jen sto dvacet z nich poslechlo a skutečně počkalo v horní místnosti. Ti, kdo následovali Pánův příkaz, přijali nadpřirozené zmocnění *být* jeho svědky (Skutky 1,8). Malá skupina věřících obrátila vzhůru nohama celá města, překonala výheň pronásledování a zacpala ústa kritiků. O těch, kdo se rozhodli do horní místnosti nepřijít, v Písmu nic dalšího nečteme.

Řada letničních sborů dnes bagatelizuje důležitost letniční zkušenosti v učednictví. Ze strachu, aby neztratili své členy nebo odradili nevěřící, zakazují projevy Ducha svatého na svých veřejných shromážděních. Neodvažují se modlit se za lidi, aby přijali křest v Duchu svatém. Zarmucují Ducha svatého a nevědomky nahrazují moc učednictví vlastní agendou a lidskými programy. Význam jednání Ducha svatého v životě křesťana nelze nikdy přecenit! Zmocnění Ducha svatého je pro budování silných učedníků zcela prvořadé.

Odstraníte-li z procesu učednictví Ducha svatého, vytratí se vám z něj moc. Petr stál Ježíši po boku po tři roky. Se svým mistrem ve dne v noci. Co pro Petra Ježíš nedokázal učinit za tři roky, dokázal Duch svatý v okamžiku. Zbabělec, který zapřel Božího syna před mladou dívkou, se na den Letnic postavil, aby směle a odvážně vyhlásil svou víru. Nic nedokáže učedníky zmocnit tak, jako křest v Duchu svatém.

PLÁN UČEDNICTVÍ

„On si nás v něm vybral *před* založením světa“ (Efezským 1,4; důraz vlastní). Bůh měl od počátku v plánu činit učedníky. Má-li

UČEDNICTVÍ – ODPOVĚĎ NA KRIZI VŮDCOVSTVÍ

Všude, kam se podíváme, se setkáváme s hlubokou krizí vůdcovství. Zakladatel Institutu vůdcovství při Jihokaliifornské univerzitě, Warren Bennis, poukazuje na závažnost této krize následujícími slovy:

„Lidstvo v současnosti čelí třem mimořádně silným hrozbám: hrozbě vyhlazení v důsledku nukleární nehody či války, hrozbě celosvětové epidemie či ekologické katastrofy a prohlubující se krizi vůdcovství ve většině našich institucí. Na rozdíl od otázek epidemie či nukleárního holocaustu se zamýšlení nad krizí vůdcovství zřejmě nestane bestsellerem ani námětem na filmový trhák. V mnoha ohledech však ve skutečnosti představuje největší a nejpálčivější nebezpečí ze všech, protože mu nevěnujeme dostatečnou pozornost a pramálo mu rozumíme.“

KDE JSOU CHURCHILLOVÉ A SPURGEONI 21. STOLETÍ?

Namísto Whitefieldů a Wesleyů tu máme pastory opouštějící svou službu z důvodu morálního selhání, duchovního vyhoření nebo konfliktů v jejich sborech.

CO SE TO DĚJE?

Odpověď je jednoduchá. Zvykli jsme si používat zkratky v Bohem ustanoveném procesu tvorby vůdců – učednictví.

Ježíš nepřišel pouze zemřít za hříchy světa, ale také získat, vychovat a milovat rodinu lidí ze všech národů a jazyků pod nebem. Jaká je jeho strategie k dosažení druhé části jeho nadpřirozeného plánu? Vybral si dvanáct učedníků, vychoval je k tomu být jeho apoštoly a vyslal je činit totéž.

To je apoštolský mandát a zároveň hlavní plán evangelizace. Neexistuje žádný plán B, zkratka nebo nějaký lepší nápad, který teprve má být objeven. Ježíš získá svou nevěstu, slavnou církve bez poskvrny a vrásky. Budou ji tvořit jeho učedníci vychovaní a vytrénovaní jeden po druhém.

Celé roky namáhavě pracovat a investovat svůj život do lidí, z nichž mohou – ale také nemusí – být skvělí vůdci, vyžaduje velkou dávku vydanosti a vytrvalosti. Nestačí, abyste Bohu důvěřovali, že pozvedne nové vedoucí. Zároveň potřebujete mít silnou víru i v samotný proces učednictví.

Učinit hlavní prioritu z učednictví a výchovy vedoucích je dlouhodobá investiční strategie, která někdy ve srovnání s velkými zástupy na probuzeneckých shromážděních, které mnozí považují za znak úspěchu, může působit nudně. Avšak služby, které usilují o růst církve jen prostřednictvím velkých akcí, neustále trpí nedostatkem vedoucích, které shánějí za pomoci inzerátů a náborů, protože sami je vychovávají jen zřídka.

Rychle nabyté dědictví jen málokdy vydrží. Budeme-li však investovat svůj čas, peníze a úsilí do apoštolského mandátu, dočkáme se mnohonásobných výnosů, které budou trvale narůstat.

Ti, kdo se rozhodnou vydat se Pánově strategii, získají svět nejen postupným růstem, ale růstem exponenciálním.

být výchova učedníků v místní církvi úspěšná, potřebujeme mít plán, podle kterého postupujeme. Metody nejsou špatné, pokud jsou poddány Mistrovi. Pastore, jaký je tvůj plán výchovy učedníků?

Ježíš se zeptal Petra, zda jej miluje. Petr ho ujistil, že ano. Ježíš mu na to řekl, aby to dokázal tím, že bude pečovat o jeho ovce (Jan 21,15-17). Otcovo srdce je věřícím zjevováno prostřednictvím procesu učednictví.

Zanedbávat péči o děti, které se narodí do Božího království, je duchovní (bratro)vraždou. Potřebují přijímat duchovní výživu. Musíme jim pomáhat v růstu k duchovní zralosti. Jednotlivé místní církve se liší svým zaměřením a velikostí. Ať už se sbor nachází v jakékoliv fázi svého vývoje, musí udělat vše, co je v jeho silách, aby plně zužitkoval rozhodnutí nového křesťana následovat Krista. Izajáš 26,18 prohlašuje: „Byli jsme těhotní, měli jsme bolesti, jen pouhý vítr jsme ale rodili“ (důraz vlastní).

Církev je těhotná Božím záměrem. Nepřivádíme však skutečně na svět nic než vítr? Vynakládáme úsilí do přípravy a plánování bohoslužeb jen proto, abychom na konci dne zjistili, že jsme něčeho nedosáhli? Nebudeme-li nově narozeným dětem do Božího království pomáhat v duchovním růstu, bude veškerá naše práce marná a zbytečná. Boží touhou pro každého z nás je, abychom nesli hojné ovoce (Jan 15,8). Kde je ovoce naší práce pro Pána? Nedostatek ovoce pramení u řady z nás z nedostatečného plánování učednického procesu.

Natolik jsme se zaměřili na získávání nově obrácených, že se nám nedaří činit učedníky.

LIDSKÝ DOTEK

Můžeme mít vypracovanou dobrou metodologii. Ta však nikdy nemůže nahradit lidský dotek. Aby učednictví skutečně fungovalo, musí mít pro něj členové našeho sboru vizi. Pastoři nemají tolik rukou, jako chobotnice chapadel, a proto musí mít i lidé ze sboru srdce pro duchovní růst. Dokud Kristovo tělo neporozumí svému vzájemnému propojení, neprojeví se v něm opravdový duchovní růst a proměna.

Vzájemná vykazatelnost Kristova těla je mocnou zbraní proti sobeckému duchu současné generace. V jednotě je explozivní síla. Jestliže se místní církve sjednotí a přiloží srdce k evangelizaci a učednictví, začne dynamicky růst. Jsme strážci našich bratří. Zanedbávat v Kristově těle vzájemnou odpovědnost jedněch za druhé je smrtelným hříchem proti našemu *vlastnímu* tělu.

Učednictví v sobě zahrnuje i zájem o druhé a o jejich duchovní stav. Součástí biblického učednictví je i biblická kázeň. O tomto tématu se v církvi příliš nemluví. Přesto však církev potřebuje mít jasně definované hranice v rámci svých organizačních struktur a své neviditelné stavby společenství křesťanů.

Lidé touží po vykazatelných vztazích a chtějí patřit do nějakého konkrétního společenství lidí. Pokud vytvoříte společenství, kde všichni věří v učednictví a praktikují je, vznikne přirozená atmosféra, která strhne i nově obrácené lidi, kteří do sboru budou přicházet.

Vaši lidé jsou jako síť, která pomáhá udržovat nově chycené ryby ve sboru. Čas od času vzniknou opotřebením nebo nesprávným používáním v síti díry. Dobrý rybář svou síť pravidelně spravuje. Žalm 133 jasně deklaruje, že Bůh na naši jednotu vkládá své pomazání a přikazuje, aby Kristovo požehnání spočívalo na těle, jehož údy spolu vzájemně spolupracují.

CENA UČEDNICTVÍ

Nenechte se mýlit: efektivní učednictví má svou cenu, protože neexistuje nic jako učednictví *bez kříže*. Jednou z největších tragédií dnešní doby je rozměňování evangelia, abychom je zpřístupnili posluchačům. Jestliže to však děláme, nekážeme již evangelium; kážeme „jiné evangelium“ (2. Korintským 11,4). Nebudeme-li opatrní, mohou naše snahy přinášet evangelium relevantnějším způsobem naší kultuře vyústit v to, že naše poselství zcela pozbyde moc kulturu světa změnit. V rozporu s jistými učenými Ježíš nemá a nemá problém být v každé generaci pro lidi relevantním. Je „stejný včera, dnes i na věky“ (Židům 13,8).

Nebojte se mluvit o ceně učednictví a nebojte se ji od lidí vyžadovat. Lidé ve skutečnosti milují výzvy. Jistě, někteří to odmítnou a označí za náboženství. Zjistíte však, že přijetí kříže učednictví do životů křesťanů přináší hodnotu a validitu.

Být učedníkem může být někdy bolestné. Snášet kříž však není žádnou tragédií. Utrpení kříže je ovocem plné vydanosti Ježíši Kristu. Jestliže naše křesťanství přestalo brát vážně učednictví, jestliže jsme evangelium rozmělnili na pouhou emocionální vzpruhu, která na nás neklade žádné požadavky, proměnili jsme Kristovo ukřižování v jedno z běžných neštěstí, k nimž dochází dnes a denně. Odstraní-li cenu následování Krista, oprostíte učednictví o dimenzi Ježíšova panství. Ježíš trval na tom, že je Pánem nade vším. „Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům“ (Lukáš 16,13).

Nový učedník musí platit cenu, cenu však platí i duchovní vedoucí. Věnovat se novorozrozenému křesťanovi není vůbec snadná práce. Stejně jako přirozené děti, i duchovní děti dělají spoustu chyb a kladou nám tisíce otázek. Občas zapomínáme na to, že i my jsme kdysi byli duchovně na stejném místě a někdo nám na cestě naší duchovní proměny trpělivě pomáhal.

S manželkou Pam považujeme za výsadu, že můžeme pozitivně ovlivňovat mladé věřící lidi, kteří cítí, že pro ně Bůh má svůj plán a touží jej objevit. Náš dům je každý týden plný lidí hladových více poznávat Boha a pracovat pro něj s nasazením. Pořádáme dvě pravidelné aktivity: setkání pro nově příchozí a „setkání orlů“. Každý týden zveme krátce obrácené a nově příchozí na společnou večeři.

Nebudeme-li nově narozeným dětem do Božího království pomáhat v duchovním růstu, celá naše práce bude marná a zbytečná.

Setkáváme se i s „orly“, což jsou lidé, kteří cítí povolání do křesťanské služby. Spolu s Pam je vyučujeme Božímu slovu a sdílíme s nimi své životní zkušenosti. Tato setkání jsou pro nás zdrojem největší radosti. Jako pastora mě nic nenabízí víc, než pohled na mladé křesťany, kteří rozšiřují svou kapacitu v oblasti vztahu s Bohem a služby. Můj vnitřní člověk přitom poskakuje radostí.

Lidé se nás často ptají: „Proč na sebe berete tak velké břemeno? Pastorujete přece velký sbor a nemáte zapotřebí takové věci dělat.“

Moje odpověď zní: „Lidský život nezměníš z kanceláře.“

Stejně jako Kristus musíme být i my ochotní žít se svými lidmi. Ježíš řekl: „Vy jste ti, kdo se mnou vytrvali v mých zkouškách“ (Lukáš 22,28). Učedníci zažili Ježíše v jeho nejzranitelnějších životních okamžicích. Ve svém lidství byl Ježíš ve všem pokoušen stejně jako my (Židům 4,15). Dramatické změny v životech učedníků byly důsledkem toho, že směli na vlastní oči sledovat, jak se Ježíš úspěšně pere se svými životními výzvami.

Někteří pastoři jsou však naneštěstí svým lidem na osobní úrovni zcela nedostupní. Schovávají se v bezpečí svých pohodlných kanceláří, ze kterých vylezou jen jednou či dvakrát týdně, aby přednesli krátké kázání. V důsledku toho lidé nemají příležitost z první ruky sledovat vedení Ducha svatého v každodenním životě svého pastýře a postrádají tolik potřebný vzor toho, jak jednat v životních zkouškách. Takové nastavení produkuje pastory, kteří svým lidem pouze kážou, namísto toho, aby je s pastýřským srdcem vedli do „Božího nejlepšího“ pro jejich životy.

Proč jsme jako pastoři vlastně vstoupili do své služby? Abychom pomáhali trpícím lidem a zasáhli svět evangeliem. Pamatujme na to, že Bůh pomazává ty, kdo jsou venku u oveček. Když Bůh potřeboval krále, nehledal ho v klimatizované kanceláři, ale venku. Jeho zrak se upíral k pastýři. Když chtěl Bůh lidem ohlásit příchod svého Syna, zvolil si pastýře pečující v noci o svá stáda. V té době se po několik staletí na zemi neprojevovala zjevná Boží přítomnost *Shekinah*. Když se Bůh rozhodl svou slávu zjevit, vybral si k tomu pastýře (Lukáš 2,8-9).

Ježíš je „dobrým pastýřem“ (Jan 10,11), který pokládá svůj život za ovce. Chcete-li na své službě zažívat pomazání, toužíte-li spatřit zjevení Boží slávy, přejete-li si pastarovat tak, jak to dělal Ježíš, konejte práci pastýře. Žijte s ovečkami. Učednictví má svou cenu, má však nevyčíslitelnou hodnotu.

PASTORÁLNÍ VEDENÍ

John Maxwell často říká: „Všechno stojí a padá s vedením.“ *Osoba, plán, lidé a cena* učednictví budou jen tak dobré, jak dobré bude pastorální vedení sboru. „Kde není vize, lid hyne“ (Příslaví 29,18 – překlad KJV). Bez vizionáře není vize. Všechny velké věci, které Bůh kdy na zemi učinil, uskutečnil skrze lidi, kteří mu byli vydáni.

Milý pastore, tvůj sbor je odrazem tvého vedení. Klíčem k tomu, abyste se jako sbor mohli posunout vpřed v Boží vůli, je zjistit, kde se aktuálně nacházíte. Vyhodnoťte si sami sebe i svůj sbor za pomoci následujících kritérií a zodpovězte si upřímně tyto otázky:

1. Je *osoba* Ducha svatého aktivní v každé úrovni naší služby?
2. Máme v našem sboru realistický a uskutečnitelný *plán* duchovního růstu? Je dostatečně jasný? Dokážou jej naši vedoucí jednoduše následovat?
3. Mají *lidé* vizi pro získávání ztracených a pro učednický proces?
4. Rozumí naše organizace *ceně* učednictví a jsou lidé ochotni ji platit?

5. Jsem já jako *pastor* pro lidi dobrým vzorem učedníka v každodenním životě?

Jestliže pastoři nenabízí svým lidem vizi a prorocký vhled do Boží vůle, nedocílí Božího záměru pro své sbory. Lidé od svých pastořů očekávají, že budou jejich Jozuy, kteří je převedou přes Jordán. Pastor nemůže vést druhé tam, kde sám nikdy nebyl. Musí vzít do rukou iniciativu. Role pastora jako duchovního vedoucího je pro efektivitu učednického procesu nenahraditelná.

SHANE WARREN,
pastor First Assembly of God ve West Monroe v Louisianě

VÝCHOVA UČEDNÍKŮ PRO MĚNÍCÍ SE DOBU A PROMĚŇUJÍCÍ SE CÍRKEV

Michael J. Wilkins

Stojím na okraji útesu poblíž našeho domova v Jižní Kalifornii, ze kterého mám krásný rozhled na Tichý oceán. Se zájmem pozoruji, jak se v dále na horizontu formují vlny a šikují do řad. Vlny, které se nakonec jedna po druhé rozrazí o břeh, jsou dnes výrazně větší než obvykle.

Počasi je přitom slunné a klidné. Ze zpráv pro surfaře jsem vyčetl, že mohutné vlny vytvořila již před mnoha dny – a tisíce kilometrů daleko až u Nového Zélandu – běsnící tropická bouře hurikánu.

Abych po těchto vlnách dokázal efektivně surfovat, potřebuji získat co nejpřesnější informace o jejich výšce, síle, směru a rychlosti.

VLNY V OCEÁNU I V CÍRKVI

V prvním desetiletí 21. století se skrze církve nepřestávaly valit vlny nejrůznějších trendů, praktik a nových stylů. Podobně jako vlny oceánu, i tyto vlny, které dnes ovlivňují církev, vznikly ve skutečnosti již dávno a na vzdáleném místě. Chceme-li po nich surfovat, potřebujeme mít co nejvíce informací o silách, které je uvedly do pohybu a o tom, jakým způsobem nás mohou ovlivnit.

Po 2. světové válce zplodilo paracírkevní hnutí řadu nejrůznějších organizací – Navigátory, Studentský hlas pro Krista, InterVarsity nebo Evangelizační asociaci Billy Grahama. Tyto organizace přinesly revoluční pokroky v oblasti vysokoškolské a evangelizační misie. V průběhu 60. a 70. let dvacátého století zase proměnilo hnutí „Jesus movement“ tradiční způsoby uctívání. 80. a 90. léta přinesla hnutí „Seeker movement“, zaměřené na hledající. Jeho megacírkev dokázala oslovit lidi, kteří by jinak do církve v životě nevtroučili. V poslední dekádě minulého a v prvním desetiletí současného století jsme byli svědky „hnutí duchovního růstu“. Toto hnutí ovlivnilo církve tradiční i charismatické, církve s důrazem na Bibli i nově se formující moderní sbory, a napříč denominacemi vybízí lidi k tomu, aby usilovali o hlubokou osobní spiritualitu.

Každé z těchto hnutí uvedlo do pohybu určitou sílu, která ovlivňuje dnešní církev. Církve trvale ovlivňují i různé vlny důrazů na učednictví a výchovu učedníků. To přitom není novým fenoménem poslední doby. Učednictví inicioval před necelými dvěma tisíci lety sám Ježíš, který vyzýval muže i ženy: „Následuj mě!“

Činění učedníků, tak jak ho známe v současné církvi, však ovlivňují i jiné „síly“. Termíny *učednictví* a *výchova učedníků* jsou blízké příbuzné termíny popisující osobní duchovní růst Ježíšových učedníků a napomáhání druhým lidem v tomtéž růstu. Každý máme nějakou koncepci učednictví a výchovy učedníků ovlivněnou svou osobní zkušeností.

TRADICE V OBLASTI UČEDNICTVÍ A VÝCHOVY UČEDNÍKŮ

Vlny rozličných dostupných materiálů z oblasti učednictví, které se za posledních šedesát let prohnaly církví, převážně způsobily to, že ohledně toho, co vlastně znamená být učedníkem Ježíše Krista, lidé jsou dnes zmatenější než kdy dříve. Původní záměr těchto tradic byl jistě ctnostný a vycházel z touhy, abychom byli podobnější Ježíšovým učedníkům Nové smlouvy. Často se však upjatě zaměřily na naplňování konkrétních praktik a postupů, čehož však vždy dosahovala jen vybraná elitní skupina.

Studium Písma. Někteří zdůrazňují, že pravý učedník je cele vydaný intenzivnímu studiu Bible, aktivně se věnuje osobnímu ztišení, učí se z paměti biblické verše a pravidelně studuje Bibli. Z toho plyne, že křesťan se stává učedníkem, když věrně studuje Boží slovo a usiluje o to, aby podle něj žil.

Nasazení do služby. Jiní tvrdí, že učedníkem je člověk, který se naplno věnuje křesťanské službě. Jeho služba jej odlišuje od běžných křesťanů, kteří pouze navštěvují skupinu křesťanů nebo církve. Z toho plyne, že křesťan se stává učedníkem skrze své aktivní nasazení do práce pro Krista.

Mentoring. Pro někoho jsou zase klíčem k pravému učednictví osobní vztahy ve dvojici, kdy zkušenější a zralější křesťan vyučuje mladšího. Takový proces se často označuje termínem „mentoring“. Mnozí věří tomu, že pouze ti, kdo jsou zapojeni v podobných vztazích, mohou tvrdit, že zažívají pravé učednictví.

Domácí skupinky. Skupinky jsou jedním z nejefektivnějších nástrojů, jak lidem pomáhat v křesťanském růstu. Lidé se na nich mohou učit z příkladů druhých, otevřít jim své životy a být jim vykazatelní ohledně svého toužebného osobního růstu. Mnozí vyvozují, že vzhledem k tomu, že Ježíš vychovával k učednictví jen malou skupinu svých následovníků, probíhá pravé učednictví pouze zapojením se na domácí skupince.

DEFINICE UČEDNICTVÍ

Na každém z těchto principů je něco pravdy, protože všechny se snaží pomoci lidem růst v jejich křesťanských životech. Často však bývají mylně považovány za samou podstatu osobního učednictví. Bylo by však mýlkou tvrdit, že pokud má křesťan ve svém životě jednu či více z výše uvedených aktivit, stává se automaticky učedníkem.

Kořenem mnoha současných zmatků v oblasti učednictví je premisa, že učednictví je jakousi „druhou fází“ křesťanského života. V některých kruzích se říká: „Všichni učedníci jsou křesťany, ale ne všichni křesťané jsou učedníky.“ Podle tohoto tvrzení by bylo učednictví určeno jen jakési elitní skupině vydanějších či speciálněji vytrénovaných křesťanů.

Ježíš si však nepřeje, abychom takto na učednictví a výchovu učedníků nahlíželi. Přesnější koncepci vidíme ve „Velkém pověření“, z nějž plyne, že učedníkem se člověk stává hned při obrácení, když uvěří v Ježíše. Ježíš řekl, že máme činit učedníky ze všech národů (Matouš 28,18-20), nikoliv z křesťanů. Člověk se tedy stává učedníkem v okamžiku, kdy uvěří v Ježíše a přijme věčný život. Učednictví je každodenní realitou křesťanského života všech věřících.

Všichni praví věřící jsou Ježíšovými učedníky. Spíše jde o to, zda jsou učedníky poslušnými či neposlušnými. Toto komplexnější porozumění nepovažuje výchovu učedníků jen za jeden z aspektů poslání církve. Vnímá ho jako součást všeho, co církev dělá. Výchova učedníků je službou církve, která pomáhá věřícím růst v jejich učednickém vztahu s Ježíšem.

Prevážující elitářské smýšlení, které je nedílnou součástí našich církevních tradic, vysvětluje, proč jsou někteří lidé ve svém křesťanském životě nespokojeni. Dvouúrovňový koncept křesťanského života uvádí do apatie ty, kdo se doposud nerozhodli „ce se vydat“. Zároveň tato teze podporuje myšlenku, že vyšší stupeň vydanosti je jen volitelný a není nutně pro každého. V každodenním životě z toho pro většinu křesťanů plyne závěr, že usilovat o to, abychom byli stále podobnější Kristu, je pouze volitelná věc.

V posledních šedesáti letech byl v oblasti učednictví a výchovy učedníků kladen důraz jen na některé biblické pasáže vytržené z celkového kontextu Písma a na témata, týkající se jen určitých specializovaných služeb. V důsledku toho nebyl lidem předkládán celistvý obraz skutečného biblického učednictví.

Ucelenější definice toho, co znamená být učedníkem Ježíše Krista, je následující:

Učednictví znamená žít v jednotě s Ježíšem Kristem; dorůstat do jeho podoby skrze působení Ducha, který nás vnitřně i navenek proměňuje; přijímat duchovní stravu ve společenství ostatních učedníků, kteří jsou zapojeni do stejného celoživotního procesu; a pomáhat ostatním, aby také oni poznali Ježíše a připodobňovali se mu.

ZÁKLADNÍ CHARAKTERISTIKY CÍRKVE, KTERÁ BUDUJE UČEDNÍKY

Nyní tuto definici rozvedeme a blíže se podíváme na základní prvky biblického učednictví a výchovy učedníků, které by měly charakterizovat naše úsilí o budování služby zaměřené na výchovu učedníků.

UČEDNICTVÍ VYCHÁZÍ Z NAŠEHO OSOBNÍHO, VZÁCNÉHO VZTAHU SE SPASITELEM

Náš nový život následující po znovuzrození stál Ježíše vysokou cenou. Vysokou cenu stojí i nás. Ačkoliv se nedá koupit za peníze, je nesmírně drahý. Cenou za něj je život – Ježíšův i náš vlastní. Ježíš za nás položil život, když za nás zemřel na kříži. Přišel, aby duchovně nemocné lidi uschovil k životu ve svém království. Tohoto cíle nemohl dosáhnout jinak, než zaplacením výkupného za naše hříchy v láskyplném spásitelném skutku kříže. Ježíš vydal svůj život za nás, aby nám daroval věčný život (1. Korintským 6,19-20; Marek 10,45).

Cenou, kterou platíme my, je také život. Ačkoliv Ježíšova smrt na kříži byla jedinečná a neopakovatelná, i my ztrácíme svůj život a bereme na sebe svůj kříž (Matouš 16,24-26).

Výchova učedníků začíná evangelizací, která cíleně vyzývá lidi k tomu, aby zvážili náklad Ježíšova povolání k životu v Božím království. To je připraví k tomu, aby se cele vydali osobní proměně a považovali ji za normální součást svého křesťanského života.

UČEDNICTVÍ ZAČÍNÁ ÚSILÍM OBJEVIT NAŠI NOVOU IDENTITU V JEŽÍŠI

Od okamžiku našeho spasení na nás Bůh nahlíží novým způsobem. Narodili jsme se s novou identitou jako Boží děti (Jan 1,12-13). Jsme novými stvořeními v Kristu (2. Korintským 5,17). Jsme proměňováni v Ježíšův obraz (2. Korintským 3,18) a jsme mu připodobňováni (Římanům 8,29), zatímco je v nás formován Kristus (Galatským 4,19).

Porozumění naší identity jako Ježíšových učedníků ovlivňuje vše, čím jsme; určuje, jak nahlížíme sami na sebe, jak komunikujeme s Bohem a jak se chováme k druhým lidem. Církev, která chce vychovávat učedníky, potřebuje pomáhat novým i starším křesťanům nalézat svou identitu jakožto Ježíšových učedníků v rodinných vztazích, na pracovišti, ve svém sousedství i v místní církvi.

BOŽÍ DUCH INICIUJE UČEDNICTVÍ A USCHOPŇUJE NÁS K NĚMU

Tentýž Boží Duch, který doprovázel Ježíšovu inauguraci v Božím království, v lidech iniciuje zrod duchovního života (Jan 3,5-6). Jednotliví novozákonní autoři na tento okamžik nahlíží z různých perspektiv a popisují jej jako „obnovu“ (Titův 3,5), „nové narození“ či „znovuzrození“ (1. Petrův 1,3 a 23), duchovní vzkříšení (Římanům 6,13; Efezským 2,5) či „nové stvoření“ (2. Korintským 5,17) anebo jako „Boží símě v nás“. (1. Janův 3,9) Poté, co nám Duch dá nový život, stáváme se jinými lidmi. Bůh svým nadpřirozeným jednáním vloží do hloubi naší duše nový duchovní život. Od toho okamžiku jsou naše životy nasměrovány na Boha a Duch svatý v nás začíná působit nový – Ježíšův – život.

Janovo evangelium uvádí tři znaky Duchem pomazaného učednictví, které pomohou vytyčit směr naší službě zaměřené na činění učedníků:

1. Svoboda od lži světa skrze Ježíšovu pravdu (Jan 8,31-32). K této svobodě nás zmocňuje Duch svatý, který nás uschopňuje dělat správné věci, následovat Boha a žít bez pout hříchu. Výchova učedníků spočívá v tom, že lidem pomáháme odmítat lži světa týkající se našich křesťanských hodnot a cílů. Budeme-li trvale naslouchat Ježíšově pravdě ohledně skutečností svého života, pomůže nám to žít svobodně podle Božího záměru.

2. *Prožívání Ježíšovy lásky, díky němuž i my milujeme stejně, jako miluje on* (Jan 13,34-35). Tuto lásku projevujeme svou bezpodmínečnou investicí do nedokonalých lidí a úsilím přibližovat naše vzájemné vztahy Božímu záměru. Učednický život pomáhá křesťanům vyjadřovat Boží lásku ve svých manželstvích, výchově dětí a ve vztazích s lidmi v církvi i ve světě. Budou-li učedníci sami zažívat projevy Ježíšovy lásky, uschopní je to k tomu milovat druhé.

3. *Naše sjednocení s Ježíšem, které přináší ovoce* (Jan 15,7-8). Naše trvalá proměna v Kristův obraz probíhá skrze ovoce Ducha (Galatským 5,22-23). Boží Duch je hlavním zprostředkovatelem našeho učednictví u Ježíše. Církev zaměřená na činění učedníků vyučuje lidi tomu, jak kráčet v moci Ducha, aby z jejich životů vyzářovalo ovoce Ducha a ovoce zbožné spravedlnosti (Filipským 1,11; Kološkým 1,10).

UČEDNICTVÍ JE TRVALE USMĚŘŇOVÁNO A VEDENO BOŽÍM SLOVEM

Sbory zaměřené na výchovu učedníků pomáhají lidem cele přijí-

mat autoritu Božího slova, které je zdrojem absolutní a konečné pravdy ve všech záležitostech života i zbožnosti. Nejde však pouze o to, abychom pravdu přijímali, ale abychom se s ní vnitřně ztotožnili a aby se promítla do našeho světónázoru, našich životních hodnot a celého našeho životního stylu.

Budeme-li lidi vyučovat Božím slovu, uschopníme je k tomu, aby si sami porovnávali hodnoty světa s Božím slovem a dokázali v poslušnosti následovat Ježíše za všech okolností (Matouš 28,20).

UČEDNICTVÍ JE CELOŽIVOTNÍ PROCES

Lidé byli stvořeni k Božímu obrazu, jsou mu podobní a reprezentují jej způsobem odlišným od všeho ostatního stvoření (Genesis 1,27-31). Boží obraz je naší přirozeností. Je tím, kým *jsme* – duševně, morálně, duchovně i vztahově – není něčím, co *máme* nebo co *děláme*. Hřích v nás pokrřivil Boží obraz a poskrřivil každý aspekt naší podobnosti Bohu. Vykoupení v Kristu však odstartovalo naši obnovu (viz. Kološkým 3,10).

Sbory, zaměřené na výchovu učedníků pomáhají věřícím rozvíjet se v každé oblasti života a proměňovat každý aspekt a fázi jejich života, aby trvale dorůstali do Kristova obrazu. Ježíšovi učedníci jsou zaměřeni na to, aby se jejich učednictví plně projevilo v každé oblasti.

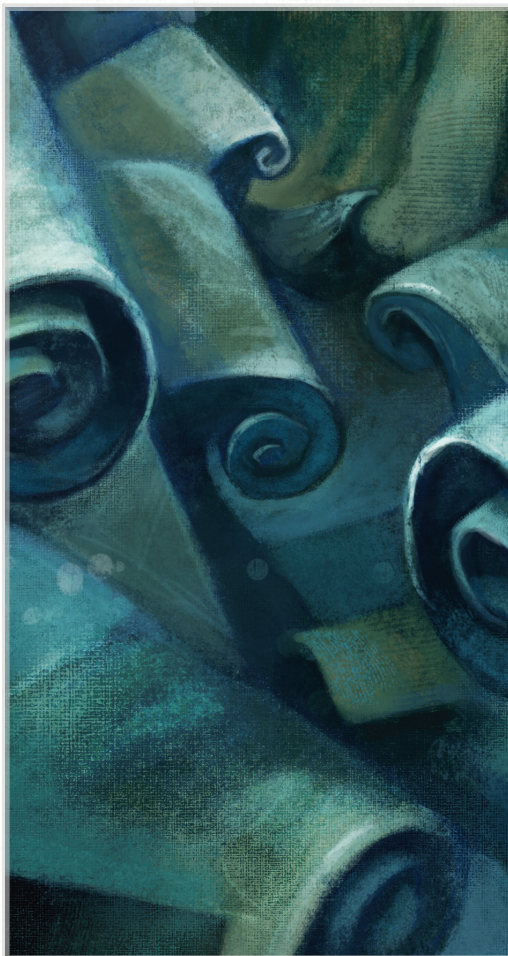
Před lety jsem prožil radikální obrácení k Ježíši a odvrátil jsem se od drog a světských potěšení. Dospěl jsem k tomu, že budu-li žít jako Ježíšův učedník, objevím jeho záměr pro svůj život a stanu se člověkem stvořeným k Božímu obrazu. Míra mé vydanosti Kristu i nadále ovlivňuje každou oblast mého života – moje manželství a rodinný život, způsob, jakým si užívám surfování na mořských vlnách, lezení po horských stezkách nebo můj růst v profesní službě Ježíši.

UČEDNICTVÍ SE ROZVÍJÍ VE SPOLEČENSTVÍCH VÍRY

Každý učedník má výsadu užívat si osobní vztah s Kristem. Tento vztah mu pomáhá s proměnou k Ježíšovu obrazu. Tento osobní vztah se rozvíjí ve dvou základních společenstvích víry – v duchovní rodině a v biologické rodině.

Duchovní rodinou je církev. K církvi se člověk připojuje znovuzrozením (Matouš 12,46-50; Jan 1,12-13; Matouš 16,18). Bratři a sestry v Kristu potřebují jeden druhého – potřebují duchovní společenství víry, které stimuluje jejich růst i růst celého Kristova těla (Efezským 4,11-13; Židům 10,24-25).

Také biologická rodina nadále hraje výraznou roli v Božím plánu. Manželství je vztahem, v němž si muž a žena vzájemně pomáhají se svou proměnou. Záměrem rodičovství je pak vychovávat děti k rozpoznávání Boží vůle pro jejich životy a pomáhat jim v jejich celkovém osobnostním dorůstání do Kristova obrazu (Efezským 5,22 až 6,4).

Církev, která buduje učedníky, přijímá svou zodpovědnost pomáhat rodinám s tím, aby manželé duchovně pečovali jeden o druhého a rodiče aby pečovali o své děti. Zodpovědností rodiny je na oplátku vychovávat příští generaci vedoucích církve (viz. 1. Timoteovi 3,4-5; Titovi 1,6-7).

Učednictví se rozvíjí v duchovní i v biologické rodině. Sbory, usilující o výchovu učedníků, přivádí tyto dva druhy rodin k jednotě a povzbuzují je ke vzájemné pomoci.

UČEDNICTVÍ MUSÍME UVÁDĚT DO PRAXE VE SVĚTĚ, KTERÝ NÁS NEUSTÁLE POZORUJE

Jako křesťané máme na zemi pouze přechodný pobyt. Žijeme tu jen dočasně jako příchozí a cizinci (Žalm 39,13). Celé stvoření vyhlíží svou obnovu a sténá pod tíhou hříchu a zkázy (Římanům 8,19-22).

Znovuzrození učedníci však byli od smrti a hříchu osvobozeni. Naše proměna již začala. Nejsme z tohoto světa – naše občanství je v nebesích (Filipským 3,20) a v tomto světě jsme jen cizinci a přistěhovalci (1. Petrův 2,11).

Záměrem našich životů na zemi je aktivně napomáhat rozmachu evangelia, jež nás spasilo a proměnilo, být soli a světlem rozkládajícího se temného světa a žít před zraky světa, který nás pozoruje tak, jak to Bůh po nás chce (viz. Jan 17,15-21).

Společenství víry jsou místa, kde se věřící shromažďují, aby přijímali posilu a zmocnění. Zažíváme v nich růst a proměnu, které nás uschopňují žít efektivně jako Ježíšovi učedníci v tomto světě. Naše trvalá proměna nás uschopňuje k tomu, abychom žili jako příchozí v tomto světě a vedli mezi pohany poctivý život, aby viděli naše dobré skutky a oslavili Boha (viz. 1. Petrův 2,11-12).

VÝCHOVA UČEDNÍKŮ NENÍ JEN JEDNÍM Z ASPEKTŮ POSLÁNÍ CÍRKVE. JE SOUČÁSTÍ VŠEHO, CO CÍRKEV DĚLÁ.

Sbory zaměřené na výchovu učedníků pomáhají lidem nést evangelium, být vzorem evangelia v každodenních aktivitách a nabízet život Ježíšova království světu, který bez něj umírá.

VÝCHOVA UČEDNÍKŮ NENÍ JEN DALŠÍM PROGRAMEM, ALE TRVALÝM PROCESEM PROMĚNY

Jako křesťané máme tu obrovskou výsadu, že smíme žít jako Ježíšovi učedníci, být trvale proměňováni k jeho obrazu a růst v něm. Duch svatý je dnes stále aktivní a volá lidi k tomu, aby následovali Ježíše. Naší radostí a výsadou je uzpůsobit naše služby tomu, aby mu k naplnění jeho cíle maximálně napomáhaly.

Nejedná se o další volitelný církevní program (viz článek „Výchova učedníků a učednické programy“). Výchova učedníků je jádrem všeho, co děláme. Je vyjádřením toho, jak Bůh buduje a proměňuje křesťany pro tento život skrze službu církve. Do našich sborů přichází nová mohutná vlna učednictví. Naší výsadou je pomáhat lidem efektivně po ní surfovat.

Sbory zaměřené na výchovu učedníků pomáhají obyčejným lidem, aby byli jako Ježíšovi učedníci trvale proměňováni a stali se svět-

lem v temnotách a živými příklady naděje proměny, kterou náš svět tak zoufale potřebuje.

Církev, která činí učedníky, pomáhá křesťanům v každém věku a každé fázi růstu učit se žít denně s Ježíšem a být jím proměňováni v každé oblasti života.

VÝCHOVA UČEDNÍKŮ A UČEDNICKÉ PROGRAMY

Učednické programy mohou pomoci, neboť přinášejí hmatatelné metody a výsledky. Je-li některý program prokazatelně efektivní a pomáhá lidem získat poznání, osvojit si určité dovednosti nebo vychovat nové vedoucí, je dobré jej používat opakovaně s různými lidmi a na různých typech setkání.

Na druhou stranu však programy mohou pastory svádět k tomu, že nahradí lidi metodami a poučkami. Programy se často zaměřují spíše na vnější chování, kterým je vyhodnocován duchovní růst lidí. Tento přístup však vede k paušalizaci – všichni se snaží připodobnit se modelu z „našeho“ programu. Očekáváme, že se lidé budou chovat právě tak, jak popisuje naše učednická kuchařka.

Nesou-li učednické programy dobré ovoce, použijeme je. Buďme však opatrní a vyvarujme se programů, které potírají jedinečnost lidí nebo mají tendenci něčím nahradit každodenní život s Ježíšem, který je naším vzorem.

Michael J. Wilkins,
San Clemente, Kalifornie

MICHAEL J. WILKINS, Ph.D., je profesorem novozákonního jazyka a literatury a děkanem fakulty na Talbotské škole teologie Biloské univerzity v La Mirada v Kalifornii. Je autorem knih *Following the Master: A Biblical Theology of Discipleship* (Zondervan, 1992), *In His Image: Reflecting Christ in Everyday Life* (NavPress, 1997), „Matthew“, *NIV Application Commentary* (Zondervan, 2004) a mnoha dalších.

KÁZÁNÍ, KTERÁ SKUTEČNĚ PROMĚŇUJÍ LIDSKÉ ŽIVOTY:

ŠEST KLÍČŮ k formování učedníků

Stephen Lim

„Největším problémem komunikace,“ napsal dramatik George Bernard Shaw, „je iluze, že k ní už došlo.“ To žel platí i pro kázání. Průzkum organizace Barna¹ prokázal, že typický člen církve si dvě hodiny po skončení shromáždění nepamatuje ani téma kázání.

Je-li tomu skutečně tak, znamená to, že se Shawem popisovaný sebeklam rozbíjel i mezi křesťanskými komunikátory. Jiný průzkum mezi členy církvi odhalil, že podle nich kázání jen zřídka kdy přináší do jejich životů nějakou změnu.² Výsledky obou průzkumů spolu pochopitelně souvisí: jestliže si lidé nepamatují kázání, nemohou je ani aplikovat ve svých životech.

ČÁSTEČNĚ PRÁVĚ V REAKCI NA SLABÁ KÁZÁNÍ NARŮSTÁ OBLIBA DOMÁCÍCH SKUPINEK A PRINCIPŮ DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY, KTERÉ ZAČALY BÝT VŠEOBECNĚ POVAŽOVÁNY ZA HLAVNÍ CESTY UČEDNICKÉHO RŮSTU.

Apoštol Pavel však s neskryvanou smělostí hovoří o tom, že v procesu učednictví musí hrát zásadní roli kázané Slovo. Timotea, svého syna ve víře, zapřísahá: „Každé slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním“ (2. Timoteovi 4,2). Jistě můžeme ocenit i jiné nástroje formování učedníků, chceme-li však být poslušni Božím povolání, musíme se učit efektivně kázat Boží slovo.

V historii hrálo kázání v budování učedníků silnou roli. Může ji

hrát i dnes. Efektivní kázání nám pomáhá s obnovou naší myslí (Římanům 12,2) a dokáže v nás způsobit změnu náhledu na věci, priorit a návyků. Jednoduše řečeno, kázání dokáže do našich životů přinášet změny. Co se to ale s kázáními stalo? Členové církvi si často na kázaná poselství nepamatují, natož aby je dokázali aplikovat.

UVEDU ŠEST KLÍČOVÝCH PRINCIPŮ, DÍKY NIMŽ ZAČNOU NAŠE KÁZÁNÍ OPĚT MĚNIT LIDSKÉ ŽIVOTY A POSOUVAT VĚŘÍCÍ K UČEDNICKÉMU RŮSTU.

První čtyři z nich mohou kazatelé začít aplikovat vcelku snadno a okamžitě, poslední dva však obvykle vyžadují delší čas a praxi. Kazatel musí do těchto oblastí získat potřebný vhled a osvojit si příslušné dovednosti.

SLAĎTE TÉMATA JEDNOTLIVÝCH VYUČOVÁNÍ

Křesťané, navštěvující několik křesťanských setkání týdně, čerpají mnoho různého povzbuzení. Vyslechnou si například tři nebo čtyři dobré myšlenky v rámci ranního nedělního kázání. Z biblické hodiny si odnesou několik dalších bodů na úplně odlišné téma. Na nedělním večerním shromáždění, shromáždění uprostřed týdne a domácí skupince si vyslechnou další myšlenky z různých soudků. Kolik „bodů k zapamatování“ si vyslechne typický člen církve měsíčně? Jistě tucet, ne-li několik desítek.

Kolik z nich ale průměrný křesťan uvede do života? Realitou je, že obvykle nezačne aplikovat *vůbec nic*. Lidé jsou zaplaveni takovou spoustou témat, bodů a informací, že si většinu z nich nedokážou ani zapamatovat, natož je aplikovat ve svém životě. Kdyby si pastoři provedli mezi svými členy průzkum, kolik hlavních myšlenek z kázání minulého měsíce si jejich členové *pamatují* a kolik jich začali *aplikovat*, zjistili by, že si toho lidé ze shromáždění odnášejí žalostně málo a ještě méně pak aplikují ve svých životech.

Některé sbory se naučily koordinovat témata setkání, která probíhají v průběhu týdne s nedělním poselstvím. Na menších setkáních vedoucí dále rozvádějí nedělní téma, lidé o něm diskutují, zamýšlejí se nad tím, jak je uvést do praxe a učí se být si vzájemně vykazatelní. To lidem umožní zaměřit se jen na jedno hlavní poselství týdně. Pokud je navíc ve sboru jedno téma probíráno několik týdnů, členové je mohou hlouběji uchopit a snadněji aplikovat danou pravdu do svého života. Všechna témata však nemusí být kázána v sériích. Z důvodu pestrosti je dobré a v některých případech i lepší, aby jistá témata pokrývalo jen jediné kázání.

Některé sbory navíc přistoupily k tomu, že koordinují i témata setkání jednotlivých věkových skupin, kdykoliv je to možné a vhodné. Když shodné téma probírají děti, mladí lidé i dospělí, mohou o něm následně přirozeně diskutovat i doma. Tento přístup přináší přidanou hodnotu a posouvá duchovní vyučování a růst z báze sboru více i na půdu rodiny.

VEĎTE LIDI K LÁSCĚ K BOHU A JEHO SLOVU

Veškeré naše zodpovědnosti, zaneprázdněnost a stres nás okrádají o duchovní svěžest a brání nám v našem růstu. Proto potřebujeme být neustále povzbuzováni k vytrvalosti v následování Ježíše a proměně k jeho obrazu. Je naprosto legitimní, aby kazatelé povzbuzovali křesťany k tomu, aby si plnili své „křesťanské povinnosti“. Pokud by však toto byla naše jediná motivace k poslušnosti Bohu, povede to k tomu, že budeme dělat jen nezbytné minimum – a často navíc zcela bez radosti. Vzpomeňme na staršího bratra z podobenství o marnotratném synu!

Způsob, jakým vnímáme Boha – nad rámec svých křesťanských povinností – určuje naši lásku k němu a touhu sloužit mu a růst ve vztahu s ním. Křesťané potřebují prostřednictvím kázání objevovat Boží svatost, velikost, krásu a lásku a oceňovat jeho dobrotu, věrnost a odpuštění. Pro učednictví je zásadní mít správný obraz o dobrém a milujícím Bohu – Bohu, který je s námi a ne proti nám. Křesťanský autor Richard Foster moudře vyzoroval: „Křesťanský život nepřichází, když zatneme zuby, ale když se zamilujeme do Ježíše.“³

Jako kazatelé musíme žít to, co kážeme. Pokud lidé v našich životech uvidí rostoucí lásku k Bohu, budou naše kázání věrohodná a autentická a budeme pro lidi inspirací. V opačném případě budou naše kázání jen prázdným rituálem a předáváním informací o Bohu bez sebemenší známky skutečného duchovního života. Členové našeho sboru rychle poznají, zda naše řeč vychází z čerstvé duchovní zkušenosti anebo jen staví na lidských emocích. Jako kazatelé si potřebujeme pravidelně klást otázku: „Rozvíjím svou osobní lásku k Bohu, aby byla v mém srdci stále živá a svěží?“

Kazatelé zároveň potřebují lidem vštěpovat lásku k Božímu slovu, protože učednictví spočívá v tom, že budeme Bohu poslušni. Lidé budou motivováni vytrvale následovat Boží slovo, pokud uvidí jeho přínos pro zdravý rozvoj člověka – v kontrastu s tím, jak hřích naopak dokáže život člověka oslabit, poškodit a zničit.

K mému vysoušeči vlasů je připevněn štítek s instrukcemi, jak jej používat a čeho se vyvarovat:

- Po použití vždy vysoušeč vytáhněte ze zásuvky.
- Nepokládejte vysoušeč na místo, ze kterého by mohl spadnout do vany, toalety nebo umývadla.
- Nepoužívejte přístroj během koupání.
- Nepoužívejte jej v blízkosti vody a nikdy jej do ní nepokládejte.
- Jestliže vysoušeč spadne do vody, ihned ho vytáhněte ze zásuvky. Nesahejte pro něj do vody, zatímco je zapojen do sítě.

Co kdybych si pomyslel: *Proč bych si měl nechat výrobcem diktovat, jak mám nebo nemám používat svůj vysoušeč? Koneckonců jsem za něj zaplatil poměrně slušnou sumu peněz a je mým majetkem. Můžu si s ním tedy dělat, co chci.* Asi byste potřásli hlavou nad mou hloupostí. Vždyť výrobce na vysoušeč umístil varovný štítek nejen proto, že to vyžaduje zákon, ale především proto, že si uvědomuje vážnost rizika zranění či smrti hrozící v případě jeho nesprávného použití.

Křesťané mohou být z Božích zákonů podrážděni z následujících důvodů:

- Řadu z nich je těžké dodržovat.
- Jiné působí zdáním, že chtějí omezovat náš život a naše osobní svobody.
- Mnohé jsou v tak příkrém protikladu vůči vnímání a praktikám současné společnosti, že máme tendenci zpochybňovat jejich oprávněnost.
- Naplňování dalších vyžaduje notnou dávku odvahy, podstupování rizika a přinášení obětí.

Mají-li si křesťané trvale zachovávat motivaci k poslušnosti Božím standardům, musí chápat, jak žádoucí je se jich držet. Potřebujeme vědět, že Bůh nám své zákony dává proto, že jsou pro nás tím nejlepším.

Po celé roky jsem svému sboru pravidelně připomínal, že Boží zákony jsou *popisem reality*. Bůh řekl Izraeli: „*Pro své vlastní dobro zachovávej Hospodinovy příkazy a jeho ustanovení, která ti dnes předávám*“ (Deuteronomium 10,13 – překlad KJV, důraz vlastní. Viz také Deuteronomium 4,40; 5,29 a 33; 6,3 a 24). Jsme-li poslušni Božím zákonům, jsme pod Boží ochranou a naše životy vzkvétají. Ignorovat Boží zákony znamená nevěnovat pozornost realitě. Dříve či později vyústí takový postoj v to, že budeme žít pokřivené životy, budeme škodit sobě i druhým lidem a nakonec nás to přivede ke zkáze.

KONFRONTUJTE FALEŠNÉ BOHY A CHYBNÉ STEREOTYPY

Tento svět se nás snaží svést, když nám předkládá lákavé a naléhavé cíle, které mají odklonit naši pozornost a naše úsilí od cílů duchovních. Takové cíle se stávají falešnými bohy našich životů. Povaha těchto svodů se od biblických časů nezměnila. Ježíš je rozdělil do třech hlavních kategorií: „*Dusí je starosti, bohatství*

a rozkoše života“ (Lukáš 8,14, důraz vlastní). Co znamenají „bohatství“ a „rozkoše“, je zjevné. Pod „starostmi“ bychom si však neměli představit jen péči o naše každodenní potřeby. Patří sem i naše cíle jako například potřeba bezpečí, uznání ze strany druhých, úspěch, moc, vliv nebo osobní spokojenost. Jestliže nás Bůh těmito věcmi požehná, měli bychom je s vděčností přijmout a použít je k naplňování jeho záměrů. Pokud však položíme důraz na to, abychom se jich snažili docílit, odčerpá nám to čas a síly potřebné k našemu duchovnímu růstu.

Kazatelé musí umět rozpoznat, jaké svody nejvíce útočí na členy jejich sborů a otevřeně mluvit o nebezpečí těchto falešných bohů, kteří nabízejí jen částečné a dočasné uspokojení. Potřebujeme křesťanům předkládat obraz Boha, jenž nás zaopatřuje vším, co skutečně potřebujeme, a obraz nás, kteří jsme stvořeni k Božímu obrazu a pro vztah s ním. Odděleně od něj nedokážeme nikdy najít plné a trvalé uspokojení.

Kromě svodů existují v každé kultuře i chybné stereotypy – obecně rozšířené názory, které se lidem podvědomě dostávají pod kůži. Podobají se sotva postřehnutelným nízko letícím střelám s plochou dráhou letu, které pronikají naším obranným systémem, oslabují naši víru a krok za krokem pozměňují náš světobzor a hodnoty a tlumí náš zápal pro Boha. Zde je malý vzorek chybných přesvědčení šířících se naší společností:

- Hlavním smyslem našich životů je postarat se sami o sebe a o naše rodiny.
- Bůh existuje proto, aby se postaral o naše potřeby ve chvílích, kdy na to sami nestačíme.
- Nejvyšším cílem života je osobní naplnění.
- Naši hodnotu určují naše úspěchy, majetek a vzhled.
- Značná část učení Bible je již zastaralá a nerelevantní.
- Sex je přirozeným pudem, který by měli uspokojovat nezádaní i sezdaní lidé.

Chybná dogmata se rychle šíří a množí podobně jako plevel. Kazatelé musí konfrontovat bludy stojící v pozadí podobných kulturních stereotypů, protože jinak oslabí míru vydanosti křesťanů a jejich duchovní život a růst. Tím, že budeme tyto bludy veřejně pojmenovávat, výrazně omezíme jejich vliv a dopad. Na odplevelené půdě pak vznikne prostor pro růst duchovního ovoce.

OBJEVTE MOC OSOBNÍHO PŘÍBĚHU

Ježíš často k lidem promlouval v podobenstvích a vyprávěl jim příběhy. Stará i Nová smlouva jsou plné vyprávění ze života. Kazatelé by měli při předávání pravdy často používat příběhy, protože to s sebou nese nesporné výhody:

- Lidé si snadněji zapamatují příběhy, než abstraktní výroky. Když si lidé vzpomenou na náš příběh a znovu si ho přehrají v hlavě, rozpomenou se i na pravdy, které jsme jim jeho pomocí chtěli předat, a utvrdí se v nich.
- Příběhy promlouvají současně k našemu srdci (představivosti) i k naší mysli. Proto v člověku zanechávají hlubší a trvalejší stopu.

Naše vlastní osobní příběhy dokážou na lidi zapůsobit silněji, než když vyprávíme příběhy o tom, co zažil někdo jiný. Při vhodných příležitostech je dobré sdílet se o vlastních bojích a zápasech. Má to řadu výhod. Za prvé, lidé ocení, že jim nepředáváme jen teorii a mluvíme z reálně prožité osobní zkušenosti. Za druhé, dokážou se s námi ztotožnit, protože sami také mají své slabiny. Za třetí, naše zranitelnost je povzbudí poctivě se zamyslet nad svými vlastními životy. A konečně za čtvrté, jestliže se ztotožní s našimi selháními, ztotožní se i s našimi vítězstvími. Uprostřed zápasů v nich povstane naděje: „On je taky jen člověk. Prožíval v minulosti stejný zápas, jakým teď procházím já a s Boží pomocí svůj problém překonal. To mi dává víru, že tím projdu i já.“

POKRÝVEJTE V KÁZÁNÍCH VŠECHNY OBLASTI ŽIVOTA

V říjnu 2010 se v jihoafrickém Kapském Městě konala konference Lausanneského hnutí, na které čtyři tisíce evangelikálních delegátů z celého světa veřejně vyznaly, že dnešní církvi chybí ucelené učednictví: „Selhali jsme v tom, že jsme nedokázali uvést všechny oblasti lidského života pod Kristovu vládu.“⁴ Kázání se často zaměřují jen na duchovní život, který je skutečně jádrem křesťanského života. Často od kazatelů slyšíme výzvy k tomu, abychom milovali Boha, důvěřovali mu, poslouchali ho a sloužili mu. Když přijímáme zmocnění Ducha, uschopňuje nás to podílet se na naplňování jeho poslání ve světě a pomáhá nám to s proměnou do Kristova obrazu. To je jistě velice dobré. Zatímco však klademe správnou prioritu na duchovní život, nesmíme opomíjet ani ostatní oblasti života, které také musí být poddány Ježíšovu panství.

Kázání zaměřené na učednictví se musí dotýkat všech oblastí každodenního života. Lidé potřebují získávat biblické porozumění křesťanským postojům a chování v oblasti zaměstnání, kariéry, úspěchu, peněz, majetku, zábavy a médií. Musíme také kázat o vztazích, zejména o opomíjených oblastech romantické lásky a sexuality, které naše společnost nesmírně překrucuje a které mnohým lidem způsobují spoustu bolesti a smutku.

Kazatelé musí mluvit i o zodpovědnosti křesťanů ve světě. To zahrnuje jen evangelizaci a misii, které jsou jistě klíčové. Boží slovo však hovoří také o tom, že křesťané mají být zapojeni do praktické pomoci potřebným, krmení hladových a sjednávání spravedlnosti utlačovaných.

VEĎTE LIDI K OSOBNOSTNÍ ZRALOSTI A POMÁHEJTE JIM PŘEKONÁVAT PŘEKÁŽKY

Cesta k osobnostní zralosti úzce souvisí s duchovním růstem. Nemáme-li zdravou osobnost, nemůžeme být ani duchovně zralí. Známe věřící, kteří mají velký zápal pro Boha, a přesto nedokážou do životů druhých lidí přinášet žádnou velkou změnu. Proč tomu tak je? Jejich nemotornost v oblasti mezilidských vztahů nebo jejich citová nezralost neutralizují nebo výrazně omezují efektivitu jejich vlivu, služby a svědectví. K osobnostnímu rozvoji patří: porozumění vlastním emocím a růst v této oblasti; porozumění věcem, které nás ovlivňovaly v minulosti i těm, které nás ovlivňují v současné době; uzdravení vnitřních zranění; rozvoj v duševní i morální oblasti a rozvoj zdravých mezilidských vztahů. Duchovní zdroje pomáhají lidem v osobnostním růstu, který následně vede i k růstu duchovnímu.

Většinu kazatelů chybí v této oblasti potřebné znalosti. Dostupná literatura o učednictví se jí věnuje jen zřídka a obvykle se jí nezabývali ani během studia a přípravy na službu. V této oblasti proto potřebujeme růst a cíleně se v ní vzdělávat. Ve svých kázáních bychom se zároveň měli sdílet i o svých osobních zápasech,

při nichž jsme se naučili s pomocí Božího Ducha překonat své negativní osobní prožitky, a o věcech, které nás brzdily.

Uvedu příklad z mého vlastního života. Ačkoliv zápal pro službu je dobrá věc, celé roky mi trvalo přiznat si svůj workoholismus ve službě, částečně plynoucí z mé nezdravé posedlosti prací. I když jsem potřeboval více spánku, usmyslel jsem si, že mi šest hodin musí stačit, protože mi to umožní věnovat více času službě. Uvěřil jsem tomu, že je jen na mně, kolik hodin denně budu spát. Myslil jsem si: *Alespoň zvládnou naplňovat potřeby svého sboru a dělat vše, co je v mých silách, abych přinášel evangelium hynoucímu světu.*

Ve výsledku jsem si však často během dne připadal zpomalený a ospalý. Zpětně vidím, že bych dosahoval lepších výsledků, kdybych pracoval kratší dobu a dopřával si řádný odpočinek. Jednoho dne jsem dokonce na chvíli usnul za volantem a naboural do stromu. Ale ani to mě nepřimělo změnit svůj nepřírozený životní styl. Ačkoliv se zdálo, že mé vědomé motivy jsou ctnostné, pramenila ve skutečnosti moje přepracovanost z nízkého sebevědomí. Chtěl jsem ve službě dosáhnout úspěchu, abych si dokázal, že mám jako člověk hodnotu. Nakonec jsem díky Bohu prožil (ne pouze intelektuálně porozuměl), že má hodnota ve skutečnosti nespočívá v tom, čeho dosáhnu, ale v Boží lásce ke mně.

K dalším osobnostním problémům, které mohou dusit duchovní růst, patří: nevyřešená emocionální bolest, nepříznání si vlastních slabostí, nedostatek povědomí o vlastních citech a jejich příčinách, perfekcionismus, závislost na uznání druhých lidí nebo pocit výlučnosti. Jestliže některá z těchto věcí výrazně ovlivňuje náš život, brání nám v tom, abychom Ježíše opravdově učinili svým Pánem. Kázání o učednictví by mělo tato témata citlivě otevírat, aby si věřící uvědomili svůj problém a za pomoci duchovního poradenství, podpory ostatních a moci Ducha mohli jednat s překážkami, bránícími jim v učednickém životě.

Uvedte do praxe těchto šest principů a prostě o zmocnění Božího Ducha pro sebe i pro váš sbor. Potom si členové vašeho sboru kázání nejen zapamatují, ale budou díky nim zažívat skutečné změny ve svých životech a růst v Ježíšově učednictví.

STEPHEN LIM, D.Min.,

děkan a profesor vůdcovství a služby na Teologickém semináři Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

Poznámky

1. *The Barna Update*, 9. srpen 2005, zveřejněno 2. dubna 2012.
2. Lori Carrell, *Sermons Most Likely to Succeed*, časopis *Rev!*, květen-červen 2007, strana 71.
3. Richard Foster, *Streams of Living Water* (Harper San Francisco, 1998), str. 51.
4. *The Cape Town Commitment: Lausanne 2010*, zveřejněno 2. dubna 2012.

3

OBLASTI DOPLŇJÍCÍ PŘÍNOS KÁZÁNÍ PRO KŘEŠŤANSKÉ UČEDNICTVÍ

Existují tři oblasti, které nám mohou být velice nápomocné v procesu učednictví a duchovního růstu. První z nich v současné praxi místních církví žel obvykle nebývá příliš efektivní a druhým dvěma bychom měli věnovat mnohem větší pozornost než doposud.

SKUPINKY

Nová smlouva vykresluje důležitost autentického duchovního společenství pro růst učedníků. Místní církve si čím dál více uvědomují, že požadované kvality vztahů lze nejlépe dosáhnout v malých skupinkách, a proto jejich počet stále roste. Z průzkumu organizace Barna však plyne, že většina z nich *není* v oblasti učednictví efektivní.¹ Jednou z příčin je, že se skupinky hodně zaměřují na kognitivní učení, které však mnohem lépe zprostředkují šikovní učitelé. Tento chybný důraz ubírá čas čtyřem klíčovým hodnotám skupinek, kterými by měly lidem pomáhat v růstu: aktivní účast, osobní sdílení, osobní aplikace a vzájemná vykazatelnost.

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNA

Principy duchovní disciplíny vychází z Pavlova pokynu Timoteovi: „Cvič se pro zbožnost“ (1. Timoteovi 4,7). K duchovní disciplíně patří uctívání, modlitba, služba a svědectví. To vše je samo o sobě duchovně prospěšné, navíc však tyto věci napomáhají našemu růstu. Další prvky duchovní sebekázně – tichost, osobní ztišení, studium Písma, půst, upřímnost a vyznání – nám pomáhají oprostít se od věcí, které nás v životě rozptylují. Naše mysl a duch se díky nim osvobodí a zaměří na prožívání Boží přítomnosti a přijímání jeho instrukcí a vedení. Bůh nás následně zmocní k naplnění našeho poslání, abychom se více podobali Ježíši.

REAKCE NA ŽIVOTNÍ VÝZVY

Ačkoliv si velice vážím tradičních způsobů růstu a praktikuji je, uvědomuji si, že jsem zároveň velice vyrostl i díky neplánovaným – a často nechtěným – životním výzvám. Správné reakce na náročné životní situace napomáhají našemu duchovnímu růstu. Nesprávné reakce na ně jej naopak brzdí. Bůh obvykle tyto okolnosti nezpůsobuje, často si je však používá, aby nás vedl ke zralosti, pokud zkouškami procházíme s ním a spolupracujeme s ním na jejich řešení. K těmto životním výzvám patří: každodenní rozhodování se pro poslušnost Bohu, náročná životní rozhodnutí, zkoušky a překonávání viny a negativních pocitů. Kromě hledání, jak na každou danou výzvu správně zareagovat, můžeme mít důvěru, že Bůh uprostřed všech okolností „všechno řídí k dobrému“ (Římanům 8,28).

Stephen Lim

Poznámka

1. George Barna, *Growing True Disciples* (Colorado Springs: Waterbrook Press, 2001), strana 92 a 94.

CYKLUS EVANGELIZACE A UČEDNICTVÍ: NIKDY NEKONČÍCÍ PROCES

Randy Hurst

Ve chvíli, kdy Ježíš učedníkům předal své Velké poslání, nebyla to pro ně nová myšlenka. Ježíš je na tento úkol dlouhodobě připravoval prostřednictvím vyučování a svým vlastním příkladem.

Jejich úkolem nebylo pouze založit jedno z dalších náboženských či sociálních hnutí. Měli spolupracovat na Božím nadpřirozeném jednání na zemi. V sázce nebylo nic menšího než vykoupení ztraceného lidstva a jeho návrat k Bohu. Podobně jako byli učedníci svědky rozmnožení chlebů a ryb, měli nyní spolupracovat na šíření a rozmachu poselství, které jim Ježíš svěřil.

Všechna čtyři evangelia končí důrazem na poslání, kterým Ježíš učedníky pověřil v samém závěru své pozemské služby. Biblické pasáže zachycující Ježíšovo Velké poslání ve všech třech synoptických evangeliích i v Janově evangeliu jasně představují komplexní pověření zahrnující jak evangelizaci tak i učednictví.

William Temple, devadesátý osmý arcibiskup z Canterbury (1942-1944), přinesl přesnou a vyčerpávající definici evangelizace: „Evangelizace znamená představit lidem Ježíše Krista v moci Ducha svatého takovým způsobem, že mu začnou důvěřovat jako Spasiteli a sloužit mu jako Pánu ve společenství jeho církve.“

Přístupovat k evangelizaci a k učednictví jako ke dvěma vzájemně od sebe odděleným věcmi je umělé a neodpovídá to pravé podstatě věci. Stejně jako není možné ostrou čarou oddělit jednotlivé barvy duhy, Písmo neodděluje ani evangelizaci od učednictví. Evangelizace a učednictví nejsou dvěma částmi posloupnosti, která začíná evangelizací a kulminuje učednictvím. Ve skutečnosti tvoří neustále se opakující cyklus. Cílem evangelizace by mělo být učednictví a učednictví by mělo křesťany vyzbrojovat k evangelizaci.

EVANGELIZACE PŘEDCHÁZÍ UČEDNICTVÍ

V podobenství o rozséváči Ježíš vyučoval, že semeno, kterým je Boží slovo neboli kázané poselství, dopadá do různých typů půd.

Někteří z těch, kdo slyší poselství, je nepřijmou; a někteří z těch, kdo je přijmou, nevytrvají.

Někteří lidé vnímají toto podobenství veskrze negativně. Vidí v něm, že tři ze čtyř typů půdy selžou a nepřinesou trvalou úrodu. Podobenství však naopak hledí za horizont všech překážek a vykresluje triumf Božího slova, které navzdory obtížím přináší rozmach Boží království. Ačkoliv velká část podobenství se zabývá popisem tří druhů půdy, které jsou neproduktivní, na skutečném poli by na taková místa padla jen malá část semen. Proto jsem přesvědčen o tom, že smyslem podobenství není sdělit, že většina práce rozséváče přijde vničeč.

Většina výkladů podobenství o rozséváči k této pasáži přistupuje jako k rozboru čtyř typů půdy: tvrdá půda, mělká půda, půda zarostlá trnami a dobrá půda. Na podobenství ale můžeme nahlížet i jako na přehled dvou typů půdy – produktivní a neproduktivní. Ke každému z těchto dvou základních typů půdy uvádí podobenství tři příklady. Každý člověk ve skutečnosti stojí na životní křižovatce, kde má na výběr jen ze dvou cest. Dobrým výsledkem evangelizace je dobrá půda – tou jsou lidé, v nichž Boží život nejen začne, ale i vyrostе a rozmáhá se a plodí další život.

Někteří lidé k evangelizaci přistupují pouze s cílem uvidět nevěřícího pomodlit se modlitbu spasení. Smyslem evangelizace je však více než samotné rozhodnutí se pro spasení. Je jím změna životního stylu – člověk následující Krista v poslušnosti jeho učení a přikázáním.

Konečným cílem evangelizace je učedník – Kristův věrný a vydaný následovník.

Jestliže se však člověk rozhodne pro spasení, aniž by porozuměl skutečným nákladům následování Krista, může se mu stát, že sice začne dobře, ale nevytrvá v tom, aby jej následoval a sloužil mu. Takovou situaci ilustrují první tři typy půdy z podobenství o rozséváči. Lidé přijmou poselství, ale zaseté zrno sezobou ptáci, spálí je slunce nebo je uduší trní. Ježíš vysvětlil, že ptáci, slunce a trní představují překážky duchovního života lidí, například pronásledování nebo touhu po bohatství. Tyto překážky zabraňují poselství v tom, aby v životě člověka neslo dlouhodobé ovoce.

V důsledku našeho zápalu vidět lidi činit rozhodnutí pro Krista se nám může stát, že je dotlačíme k nezralým rozhodnutím namísto toho, abychom spolupracovali s Duchem svatým a dali mu prostor k přivádění těchto lidí ke kvalitnímu rozhodnutí následovanému učednictvím.

Pokud porozumíme skutečnosti, že cílem evangelizace musí být učednictví, ovlivní to způsob, jakým lidem prezentujeme poselství evangelia. Ježíš vyučoval, že jeho následovníci musí rozumět ceně učednictví: „Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem. Neboť když někdo z vás chce postavit věž, což si

ke zbrklým a nezralým rozhodnutím. Díky tomu nebudeme v našem svědectví ani váhaví, ale ani ukvapení.

UČEDNICTVÍ PŘEDCHÁZející EVANGELIZACI

Cyklus evangelizace a učednictví je završen ve chvíli, kdy se z učedníků stanou poslové, kteří sami evangelizují a činí další učedníky.

PODOBNĚ JAKO BYLI UČEDNÍCI SVĚDKY ROZMNOŽENÍ CHLEBŮ A RYB, MĚLI NYNÍ SPOLUPRACOVAT NA ŠÍŘENÍ A ROZMACHU POSELSTVÍ, KTERÉ JIM JEŽÍŠ SVĚŘIL.

napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li na dokončení stavby?“ (Lukáš 14,27-28).

Je důležité, aby nevěřící člověk správně chápal, jaký dopad bude mít na jeho život jeho rozhodnutí přijmout Kristovo odpuštění a následovat jej. Věřící by měli být opatrní, aby lidi citově nemanipulovali k činění rychlého rozhodnutí, jehož podstatě dotyční plně nerozumí a ve skutečnosti nejsou připraveni jej učinit. Když se s někým modlíme, aby přijal Krista, musíme se ujistit, že ví, co dělá. K tomu je zapotřebí moudrosti a někdy i zdrženlivosti a sebeovládání.

Musíme si uvědomit, že naší zodpovědností není lidi přesvědčovat, aby vydali své životy Kristu. Evangelizace nespočívá v lidském přemlouvání – je dílem Ducha svatého. Ježíš zaslíbil, že Duch svatý sám přesvědčí svět v otázkách „hříchu, spravedlnosti a soudu“ (Jan 16,8). Naší zodpovědností je kázat lidem jasné poselství, zodpovědností Ducha svatého je usvědčit je z hříchu a získat jejich srdce. Pokud porozumíme tomu, že Bůh je v celém průběhu procesu evangelizace iniciativní a aktivní, pomůže nám to osmělit se. Uvědomíme si, že jsme cele závislí na jeho usvědčujícím díle v lidských srdcích. Zároveň získáme trpělivost a budeme důvěřovat jeho načasování, namísto toho, abychom se snažili lidi dotlačit

Západní církve se v tomto ohledu může učit od církví z jiných částí světa. Za posledních padesát let růst sborů Assemblies of God v mnoha zemích vysoce převýšil jejich růst na západě. Platí to zejména o Latinské Americe, Africe a některých částech Asie. Jedním z důvodů jejich explozivního exponenciálního růstu je skutečnost, že ve většině zemí třetího světa jsou věřící vyučováni a vedeni k evangelizaci. Mnoho amerických křesťanů naproti tomu očekává, že za ně evangelizaci vykonají profesionální placení zaměstnanci církve. V zemích, kde sbory nemají dostatek členů na to, aby si nějaké zaměstnance mohly dovolit, jsou jejich členové v evangelizaci mnohem aktivnější.

Efektivita osobní evangelizace konkrétního člověka nutně nezáleží na tom, jak dlouho již dotyčný následuje Krista nebo na míře jeho duchovní zralosti. Rozsáhlý průzkum provedený v mnoha sborech naopak prokázal, že většinu osobní evangelizace v jakémkoliv sboru vykonávají lidé, kteří jsou křesťany méně než rok.

Osobní evangelizace je neodmyslitelnou součástí následování Krista. Součástí životního stylu každého křesťana musí být cílené úsilí zasahovat nevěřící lidi ve svém okolí dobrou zprávou evangelia.

ZÁMĚR EVANGELIZACE A UČEDNICTVÍ

Záměr evangelizace a učednictví je jasně popsán v Pavlově dopisu Koloským. „Nyní nás smířil ve svém lidském těle skrze svou smrt, aby vás před sebou postavil svatý, bez poskvrny a bez úhony, zůstáváte-li vskutku na víře založení a v ní pevní a nevzdálíte-li se od naděje evangelia, které jste slyšeli“ (Koloským 1,22-23). Pavel pokračuje popisem záměru kázání evangelia: „Jeho my zvěstujeme napomínající každého člověka a vyučující každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého postavili *dokonalého v Kristu*“ (Koloským 1,28, důraz vlastní). Povšimněme si, že cílem každého Ježíšova učedníka by mělo být, aby mohl po skončení svého pozemského života stanout před Pánem svatý, bez poskvrny a úhony – dokonalý v Kristu.

Pastorři musí při vedení svých sborů k evangelizaci často činit rozhodnutí, jak nejlépe vynaložit dostupný čas a zdroje. Stejně jako Pavel musíme být nasazeni k evangelizaci „*jakýmkoliv způsobem*“ (1. Korintským 9,22; B21, důraz vlastní). Potřebujeme však položit prioritu na takové způsoby, které vedou ke konečnému cíli definovanému v Božím slově, tedy k činění učedníků, kteří jsou „*dokonalí v Kristu*“ (Koloským 1,28). Někdy to bude znamenat příklon k metodám, které zprvu nepřinesou tak velký počet rozhodnutí, ale jejich výsledkem bude více učedníků.

Ježíšova pozornost směřuje k věčným následkům hříchu a věčnému osudu každého člověka. Evangelium volá všechny lidi k rozhodnutí a odpovědi na kázané Boží slovo. Cílí na spasení jednotlivců, kteří společně tvoří Kristovu nevěstu. Záměrem církve je účastnit se Kristova poslání „*přivést mnoho synů do slávy*“ (Židům 2,10).

Cyklus evangelizace a učednictví je nikdy nekončícím procesem zasahování a ukotvování lidí, kteří se stávají občany Kristova věčného království.

RANDY HURST ze Springfieldu v Missouri je ředitelem komunikace Odboru světové misie Assemblies of God a zmocněncem jeho evangelizačního výboru.

DŮLEŽITOST UČEDNICTVÍ V DNEŠNÍ DOBĚ

Pavel Bubík

„Jděte tedy a ČIŇTE UČEDNÍKY ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého A UČTE JE ZACHOVÁVAT VŠECHNO, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen.“

Matouš 28,19-20

V tomto článku bych se chtěl zamyslet nad výše uvedenými verši, respektive příkazem, který dal Ježíš svým učedníkům, než odešel z této země. Poslední slova, která člověk pronáší na této zemi, když ví, že odejde, jsou vždycky velmi klíčová. O co více, když tato slova říká Ježíš své církvi těsně před svým odchodem z této země.

OBECNÉ PRINCIPY A DŮLEŽITOST UČEDNICTVÍ

Myslím si, že tato slova jsou nejen důležitá pro to, abychom mohli získávat nové lidi pro Boží království a zachránit je před peklem, ale jsou důležitá i pro nás samotné. Když se podíváme na tento svět, můžeme si všimnout, že princip učednictví ve smyslu předávání informací, vědomostí a moudrosti byl vždycky zásadní proto, aby mohla společnost dál pokračovat a rozvíjet se. Proto chodili mladí muži a později i ženy k mistrům do učení nebo k věhlasným profesorům do škol. Chtěli tyto vědomosti získat a převzít je pro další pokolení.

Pán Ježíš řekl u Jana v 15. kapitole v 16. verši, že chce, abychom nesli ovoce a to ovoce aby bylo trvalého charakteru. To znamená ovoce, které bude moci v budoucnu nést další ovoce. Ovoce, které dozrálo a jehož semena můžou začít plodit nové ovoce. A toto je zásadní myšlenka principu učednictví.

Chápu, že toto je možná velmi odvážná myšlenka a asi ne všichni se s ní mohou ztotožnit, ale samotné činění učedníků a celý princip učednictví není jen o počtu lidí, které jsme získali pro Ježíše Krista, ale také **o ovoci**.

Zkusme se zamyslet nad eventuální situací, kdyby se na zeměkouli sedmdesát let nenarodilo žádné dítě. Co by se stalo? Lidstvo by vymřelo. A sedmdesát let není vůbec dlouhá doba. Mohl bych ukázat ještě další příklady ze života zvířat nebo rostlin. Učednictví je zkrátka o tom, abychom mohli nést ovoce.

REALITA DNEŠNÍCH DNŮ

Dnešní doba v tomto směru učednictví moc neprospívá a žel to určitým způsobem ovlivňuje i církve. Západní společnost je po-

stavena spíš na principu soukromého vlastnictví a v této realitě už není tolik prostoru pro předávání informací dál. Lidé se spíš snaží chránit své myšlenky, své vize a své nápady a v konečném důsledku svůj byznys.

Ale Ježíš neříká: číňte učedníky sobě, ale číňte **mé** učedníky. A to je rozdíl, který si potřebujeme uvědomit. My tady nejsme proto, abychom dělali učedníky sobě, ale Kristu. A o to jde v Kristově učednictví.

Vliv společnosti pak totiž velmi často vede k tomu, že lidé začnou v království Božím tak trochu stavět království vlastní.

PRAKTICKÉ ČINĚNÍ UČEDNÍKŮ

Pán Ježíš nám v těchto slovech (Matouš 28,19–20) a konec konců i ve svém názorném příkladu na této zemi ukazuje, jak činit učedníky.

Máme činit učedníky skrze to, že je budeme křtít ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učit je zachovávat všechno, co nám přikázal. Toto jsou dva důležité pilíře učednictví, v kterých mnohdy selháváme. Chtěl bych uvést jeden názorný příklad špatného učednictví.

Jistý tatínek poslal kdysi svého syna do učení ke kováři, ale nechtěl, aby se synáček nějak nadřel. A tak domluvil s mistrem kovářem, že jeho syn může pouze sedět nahoře za pecí a dívat se, jak jiní kovářští učedníci pracují. I nadešla chvíle, kdy se rodiče přišli podívat na to, co se děti naučily. Každý ukazoval, co už umí a přišla řada i na našeho klučínku. Chlapec na dotaz, co se naučil, říká, že umí *sykanec*. Tak ho poprosili, aby to předvedl. Chlapec strčil kousek železa do kovářské výhně, rozpálil ho do červena a pak ho strčil do kbelíku s vodou. Samozřejmě že rozžhavené železo začalo syčet a z kbelíku šla pára. Co viděl, to předvedl, ale ve skutečnosti neuměl vůbec nic.

Toto je někdy realita dneška. Absence učednictví ve svém skutečném významu může často vést ke vzniku falešných učení, která

potazmo odmítají sbory a církve. Učednictví není o tom, že člověk dostane nějaké informace, ale je o tom, že „žije s tebou“. Víím, že toto je odvážné, protože velmi neradi pouštíme jiné lidi do svého vlastního života. Ovšem bez toho to nejde. Pokud nechceš, aby někdo viděl tvůj každodenní život, nebo pokud evangelium ve tvém každodenním životě nefunguje, pak ostatní jen velmi těžko uvidí něco, co se mají naučit. Evangelium je ryze osobní a intimní, protože víra musí být absolutně osobní, ale princip evangelia – učednictví je absolutně veřejný, protože to je něco, co musí být vidět. Každodenní praktický život.

Ježíš řekl, že začátek je učedníky pokřtít. Křest je na vyznání naší víry, a to je prvek intimního vztahu mezi člověkem a Bohem, respektive Kristem. Na základě vyznání vlastní víry začínám Krista následovat. Ale pak přichází princip učednictví, učit je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Toto často hodně rozděluje církve. Na jedné straně se mnozí snaží učit zachovávat neskutečné množství tradic, a neříkám, že všechny jsou špatné, ale některé můžou být opravdu zbytečné. A na druhé straně pak někteří učí tak absolutní milost, že v konečném důsledku noví učedníci umí jenom ten *sykanec*. A tak bych chtěl zdůraznit, že potřebujeme Boží moudrost k tomu, abychom mohli být plodní v činění učedníků, ale na druhé straně nedělali z Božího království fabriku na nové roboty.

Je skvělé, že Pán Bůh ustanovil církve a řekl, že nemáme opouštět shromáždění svatých, ale pokud lidé nebudou mít od koho se prakticky učit, pokud neuvidí funkční evangelium v životech jiných. Pokud neuvidí Boží principy fungující v praxi, bude mnohdy velmi těžké činit učedníky.

Vím, že mnozí mohou namítnout, že samotné Boží slovo stačí k tomu, aby lidé mohli být spaseni a rostli v poznání. A říkám amen, určitě to stačí. Ale přesto Pán Ježíš ustanovil církve; a když se jenom namátkou podíváme do Skutků, tak Korneliovi nezvěstoval evangelium anděl, ale Bůh poslal Petra, k eunuchovi na poušti poslal Filipa, Saulovi nařizuje jít do Damašku, aby za ním poslal někoho z místní církve, a mohl bych uvádět další a další příklady.

Závěrem bych chtěl zdůraznit, jak je důležité si uvědomit, že **učednictví bude vždycky o osobním vztahu**. A pokud nechceš, aby lidé viděli, jak žiješ v osobním životě, tak pro tebe bude velmi těžké činit učedníky.

Pavel Bubík

je zástupcem biskupa Apoštolské církve pro logistiku a starší sboru AC v Havířově. Dlouhodobě se také angažuje v romské službě. S manželkou Emílií má čtyři děti.

ČIŇTE UČEDNÍKY
ze všech národů...

VELKÉ POSLÁNÍ

VZTAH JAKO ZÁKLAD PRO UČEDNICTVÍ

Petr Král

Když vyučuji o učednictví nebo se v kontextu práce *Teen Challenge International* snažím definovat principy učednictví, narážím velmi často na to, že většina je chápe jen jako investici do slova, které se předává druhým, formou kázání, poradenství, vyučování. Spoléháme se na to, že druhý slyší to, co mu říkáme, má dostatek možností to realizovat. Často pak vidím frustraci v očích kazatelů, poradců, učitelů. Slyším slova: „*Vždyť já jsem mu to říkal!*“ Kázání, vyučování, poradenství má jen omezený dosah na změnu. Víím, že tato myšlenka nemusí být populární, ale je to tak.

Především - učednictví je proces, *pak* je to také dialog. V tomto procesu vidím tři základní oblasti, kroky, kterým bych se rád krátce věnoval. Jsem přesvědčen a praxe *Teen Challenge* mi to jen potvrzuje, že pokud tyto tři kroky převedeme do jakéhokoli prostředí (sbor, škola, firma, služba, ...) uvidíme výsledky.

Prvním krokem je CÍL.

Co je cílem křesťanského učednictví? My v TCI jsme si jej definovali jednoduše na základě Ef 4,11-17. Chceme pomoci našim studentům stát se dokonalými v dobrých skutcích a zralými podle míry Kristova lidství. Pracujeme s loajalitou, dovednostmi a charakterem. Tedy komu chceš být věrný, co chceš v životě umět a jaké ctnosti chceš vybudovat. Předpokladem pro to, aby toho dosáhli **je jejich chuť** se učit. Jejich vlastní rozhodnutí. Každý člověk je originál a je potřeba pomoci mu definovat, co vlastně chce. Kam se chce dostat. Co chce získat. Co ho k tomu vede a k čemu to v konečném důsledku má být – co to přinese. Tady může nastat první potíž: „*Nevěnujeme čas jeho potřebám, ale našim vlastním představám o něm*“. Vždy se ptám kluků, co se chceš naučit, co chceš zlepšit, co tě k tomu vede, jak to bude vypadat, až to budeš mít. Někdy jsou samozřejmě jejich touhy a cíle postavené na marných představách, ale to jsou koneckonců i naše touhy jako vedoucích. Například se snažíme někoho zapojit do služby a vyučit ho v ní, i přesto, že nemá žádný nebo minimální potenciál v ní být dobrý. Jediné, co nás motivuje k tomu ho zapojit, je jeho touha a zatím je vedle něj někdo, kdo má potenciál (být skrytý) v loajalitě, dovednostech i charakteru. Osobně věřím, že tento potenciál může zjevit Bůh, ale také dobře mířené otázky.

Druhým krokem je AKCE.

I v této oblasti vidím jednu možnou past, do které se někdy chytáme. Myslíme si, že pokud víme, co je správně (cíl), pak stačí zjistit, co mi brání v tom se k němu dostat. Učednictví pak redukuje na hledání a odstraňování překážek, případně hledání viníků. V tomto kroku jde v podstatě o to zjistit, co už umí a co ještě potřebuje získat, zjistit, natrénovat proto, aby se posunul dále ke svému cíli. Dám vám příklad: Ježíš vyslal své učedníky s instrukcemi, co přesně mají dělat. Nebo: učedníci se ptají Ježíše: „*Jak se máme modlit?*“ Jistě to chtěli, protože si to spojili s Ježíšovými „úspěchy“. Ten jim jasně definuje, jak to mohou dělat. Dalo by se říct také, že každá věta modlitby definuje jednu oblast života a způsob jak v ní být úspěšný. I naši studenti, poté, co si definují své cíle v oblasti loajality, dovedností nebo charakteru, hledají zdroje, které jim je pomohou dosáhnout. Jsou to konkrétní, měřitelné úkoly, většinou na jeden měsíc práce. Pokud ví,

co mají dělat, jsou „vysláni“. Snaží se realizovat tyto kroky, činnosti, které jim pomáhají natrénovat to, co potřebují. Každá dovednost či charakterová vlastnost potřebuje různý čas tréninku, zvyk. Schopnost něco vytvořit nepadá „z nebe“. Apoštol Pavel dokonce říká, že: „*Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného.*“ (Židům 5,14) Mohli bychom samozřejmě polemizovat o tom, co je to hutný pokrm a co je to vyspělost, ale pokud to zjednoduším, pak je to dokonalost charakteru a dovedností s ohledem na možnosti, zdroje a potenciál, které člověk v danou chvíli má.

Třetím krokem je NÁVRAT.

Když se učedníci vraceli z vesnic, kde sloužili druhým, vyprávěli a „*hodnotili*“ to, co zažili, co se jim povedlo, jak to vypadalo, co jim v tom pomohlo. Líbí se mi jejich nadšení. **Ukazuje to na jednu podstatnou charakteristiku dobrého učednictví. Oni viděli výsledky.** Viděli posun, viděli, že to, co trénovali, přináší ovoce, jejich nadšení způsobilo další touhu jít dál, umět více, být zapojen. Co je to návrat? V učednickém procesu je to návrat k tomu, co bylo definováno jako cíl. Kolik z toho jsme dosáhli, jak to vypadá, co potřebujeme dál. Tato fáze naznačuje další podstatu učednického procesu, která se dá představit jako spirála stále se opakujících kroků: **Cíl – Akce – Návrat**. Myslím si, že tady mnoho z nás vedoucích selhává nejvíce. Nezjišťujeme, jak se „naším“ učedníkům poté, co se vrátí z akce, daří. Tak nějak předpokládáme, že to samo běží a poběží. Z fyziky víme, že **perpetuum mobile neexistuje**, takže ani učednictví neexistuje bez energie věnované těm, kteří se „vracejí z akce“. Zpětná vazba, ošetření ran, sdílení nadšení a nastavení nového cíle je to, co dává energii učednictví v našich sborech, službách, firmách.

Učednictví je ucelená činnost, která nemůže být založena pouze na monologu, informacích, byť sebelepších, získaných z učebnic, kazatelny, knih, filmů, atp. Vyžaduje **dialog**, během něhož je podstatná část věnována otázkám, zjišťování, hledání cesty, ale nejen to. **Velká část je věnována vztahu.** Každý člověk v procesu učení prochází nejen radostí z úspěchů, ale také frustrací z toho, jak to nejde, jak se mu některé věci „vrací“, nepochopením okolí z důvodů změn, strachu, pocitů ohrožení, úzkosti. To všechno nelze zvládnout bez podpory, osobní angažovanosti, vztahu, přijetí. I kdyby proces učednictví nebyl přesně rozfázován do jednotlivých kroků, **vztah toho, kdo něco umí a toho, kdo se chce učit, má velký význam pro změnu a posun.** Možná není posun tak zřejmý jako v případě promyšleného „tahu na branku“, ale investice do společně zaměřeného času na cíl smysl má.

Bc. Petr Král je vedoucím střediska *Teen Challenge* v severočeském Šluknově. S manželkou Vladkou mají dvě děti.

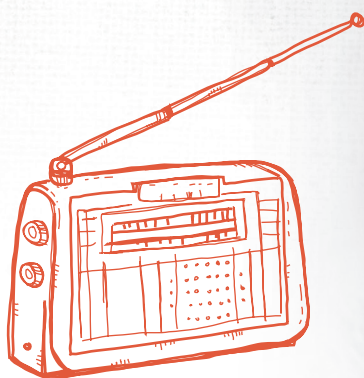
CÍL AKČE NÁVRAT

VZTAH TOHO, KDO NĚCO UMÍ
A TOHO, KDO SE CHCE UČIT,
MÁ VELKÝ VÝZNAM
PRO ZMĚNU A POSUN.

OKAMŽITÁ POSLUŠNOST: Jak se správně naladit na Boží vlnu

Rod Loy

Objevte vlastnost, která z vás udělá lepšího člověka a lepšího vedoucího. Přijměte devadesátidenní výzvu autora článku a poznejte nově Boha.

Zaneprázdnění, unavení a zmatení. To je přesný popis mnoha lidí v současné společnosti – včetně mnoha křesťanů. Každý den musíme reagovat na spoustu požadavků, které na nás ze všech stran doléhají. Naši vysokou pracovní aktivitou se snažíme držet krok se svými prioritními úkoly. Budeme-li však k sobě upřímní, musíme si přiznat, že seznam našich nevyřešených úkolů často chybně třídíme a špatně si stanovujeme priority. Trvale se nacházíme ve stavu extrémní zaneprázdněnosti a zdá se, že všechny naše úkoly jsou stejně naléhavé. Na konci dne býváme vyčerpaní a klademe si otázku, zda jsme vůbec od rána udělali něco smysluplného.

Jako křesťané se chceme jednoho dne postavit před Ježíše a uslyšet z jeho úst slova: „Výborně, dobrý a věrný služebník!... Vejdí v radost svého pána!“ (Matouš 25,21).

Řadu z nás však soustavně trápí skryté pochybnosti. Klademe si otázku, jestli má Bůh radost z našich rozhodnutí a nejsme si jisti, zda jsou naše životy k něčemu dobré a přinášejí nějaký užitek.

Existuje však jiný, lepší způsob, jak žít, jak komunikovat s Bohem a jak si být jisti, že žijeme smysluplný život. Spočívá v rozhodnutí, že budeme za všech okolností vždy okamžitě poslušni Bohu, ať už po nás bude chtít cokoli. Jestliže začneme aktivní vírou reagovat okamžitě, jakmile uslyšíme jeho hlas, změní to úplně všechno! Budeme lépe naladěni na Boží srdce a citlivější vůči potřebám lidí, kteří jsou v našem okolí. Získáme exkluzivní místo v první řadě, z níž budeme sledovat, jak Bůh činí fantastické věci v nás a skrze nás. Budeme zažívat hojný život v Kristu, zaslíbený všem, kteří jej ze srdce následují.

Jestliže se naučíme vychutnávat si každý okamžik života, začneme žít s vědomím očekávání a údivu. Každý okamžik (jakkoliv obyčejný) bude moci být „Božím okamžikem“ a každé setkání (jakkoliv obtížné) bude mít potenciál „nadpřirozeného setkání“. Naše priority se posunou od úsilí naplňovat vlastní sobecké zájmy k naplňování zájmů Božího království.

JEDEN ROK, JEDEN ŽIVOT

Lidé, kteří mě znají, tvrdí, že jsem vcelku ukázněný člověk se smyslem pro detail. Myslím, že to mám zčásti vrozené a zčásti vypěstované. Můj otec byl počítačový programátor a krizový manažer v IBM. Zdědil jsem jeho geny a zároveň jsem pozoroval, jak přistupuje k stanovování cílů a řešení problémů.

Před mnoha lety jsem si vypěstoval návyk stanovit si počátkem každého roku cíle v šesti různých oblastech svého života – navíc ne jen jeden, ale hned několik cílů v každé ze šesti oblastí. Potom jsem rozpracoval detailní plán a snažil se zahrnout jejich naplňování do svého rozvrhu. Po uplynutí třech nebo čtyř měsíců roku se ale vždy ukázalo, že rozsah a komplexnost mých cílů jsou zcela neúnosné. Ačkoliv jsem disciplinovaný člověk zvyklý překonávat překážky, hroutil jsem se pod jejich tíhou. Po několika letech frustrace jsem se rozhodl zúžit rozsah cílů jen na jeden cíl v každé ze šesti oblastí. I to se však ukázalo být přehnané, a tak jsem nakonec skončil tím, že si na každý rok stanovuji jen jeden jediný cíl.

Počátkem každého roku si kladu otázku: *Jaká oblast mého života je natolik zásadní, že pokud v ní vyrostu a změním se, stane se ze mě lepší člověk a lepší vedoucí?*

Abych poněkud zúžil škálu všech možností (kterých je vždy spousta), používám v průběhu procesu hledání tři filtry: modlitbu, sebeanalýzu a názory druhých lidí, kteří mě dobře znají. Prosím Boha, aby mi na srdce položil jednu věc. Dobře si uvědomuji, že by mi mohl ukázat milion věcí z mého života, které potřebuji vylepšit, ale požádal jsem ho, aby se každý rok zaměřil jen na jednu z nich, kterou považuje za nejzásadnější. Důvěřuji mu, že mi nastaví své velké čisté zrcadlo pravdy, abych uviděl, v jakých oblastech si vedu dobře a na čem naopak potřebuji zapracovat.

Lidé mají téměř neomezenou kapacitu sebeklamu, a proto k sebeanalýze nikdy nepřistupuji lehkovážně. Během modliteb a úvah prosím svou manželku Cindy a několik dobrých přátel, aby mi dali zpětnou vazbu ohledně mého života. Zvolil jsem k tomu účelu lidi, kteří jsou vnímaví, jde jim o moje dobro a především – mají dostatek odvahy říci mi pravdu.

Když jsem tímto procesem procházel před několika lety, Bůh mi položil na srdce „rychlé odpouštění“. Neřekl jsem o tom našemu sboru, ani jsem na to téma nezačal překotně vyučovat. Uvědomil jsem si, že pokud se odpouštění nestane mou hluboce prožitou osobní zkušeností, nemám právo vyučovat o něm druhé lidi. Po celý rok jsem si kladl otázku: *Odpouštím ostatním tak, jak Bůh odpouští mně?*

Ježíš nás v Modlitbě Páně učil modlit se: „Odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám“ (Matouš 6,12).

To neznamená, že by snad Boží odpouštění mělo být podmíněčné, závislé na naší ochotě odpouštět. Je tomu právě naopak. Naše ochota a schopnost odpouštět těm, kdo nám ubližují, je vyjádřením naší zkušenosti s Kristovým dokonalým, úplným a okamžitým odpouštěním našich hříchů. Pavel se k tomuto spojení vrací ve dvou ze svých dopisů: „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Efezským 4,32 a viz Koloským 3,13).

Každý den zmiňovaného roku jsem žádal Boha, aby mi hlouběji do srdce vryl moc a krásu odpouštění, dokud se nepromítne do mých vztahů s lidmi. Když se snažíme odpustit někomu, kdo nás zranil nebo zradil, stojí nám samozřejmě v cestě bariéra zlosti a vzteku. Během modliteb mi Bůh postupně připomněl několik lidí. Uvědomil jsem si, že ačkoliv jsem se pokoušel zapomenout na zlé věci, které mi učinili, ve skutečnosti jsem jim dosud neodpustil. Byl to úžasný očištný rok, který mě přivedl blíže k Božímu srdci a evangeliu milosti. Když rok skončil, byl jsem připravený své zkušenosti sdílet s ostatními.

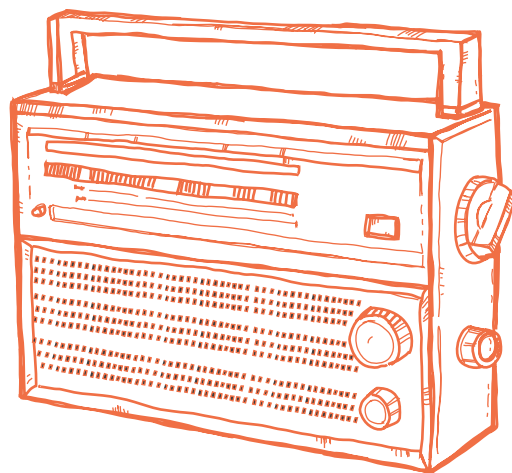
V jiném roce mi Bůh položil na srdce, abych se zaměřil na okamžitou poslušnost. Zpočátku jsem příliš nechápal, proč mě k tomu Bůh vede. Cožpak jsem ho do té doby neposlouchal? Žil jsem v tom, že naslouchání Božím vjemům, pobídkám, náznakům a hlasu Ducha naopak patří k mým silným stránkám. Měl jsem za to, že poslušnost Bohu je součástí mého každodenního života s ním. Během modliteb a četby Písma mi ale Pán ukázal na mezery – velké mezery – v mých schopnostech reagovat na jeho hlas. Sice jsem na něj reagoval, ale někdy jen velice pomalu nebo dokonce neochotně. Proto jsem ke své pravidelné ranní modlitbě „přijď tvé království, staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“, začal přidávat slova: „Bože, ať slyším tvůj hlas a vnímám správně

tvé vedení, abych mohl být kdykoliv okamžitě poslušný.“

Nechtěl jsem minout žádné „Boží momenty“ jen kvůli své duchovní hluchotě nebo opožděným reakcím. Prosil jsem Boha, aby pročišťoval mé duchovní uši a dával mi vnímavé a citlivé srdce i odvahu okamžitě jednat ve chvíli, kdy mi něco řekne.

Začínal rok okamžitě poslušnosti. Mým prvním skutkem poslušnosti bylo přijmout tuto Boží instrukci a závazně se rozhodnout zasvětit jejímu plnění celý rok. On promluvil a mým úkolem bylo okamžitě poslechnout. Netušil jsem, kam mě to zavede, ale rozhodl jsem se, že do toho půjdu naplno. Cítil jsem značnou nejistotu – a upřímně řečeno jsem se docela obyčejně bál. Zároveň jsem cítil mírný zmátek. Ač jsem byl pastorem sboru a neměl bych se tedy cítit ohrožen Božím pozváním naslouchat jeho hlasu a vírou na něj reagovat, rychle jsem si uvědomil, že takový závazek otevírá dveře nové duchovní zkušenosti. Co po mně bude Bůh chtít? Neztrapním se, když jej budu poslouchat? Nebudu na lidi působit jako blázen? Nestane se ze mě podivín?

Celý rok jsem vždy po ránu prosil Boha, aby mě činil citlivým na jeho hlas a abych dokázal rychle jednat, kdykoliv bude třeba, a přinášet Boží království ve větší plnosti lidem, s nimiž se každý den setkávám.

V myslí mi vyvstávala slova staré písně:

**PANE MŮJ, KAM MNE VEDEŠ,
PŮJDU S TEBOU. PŘES MOŘE,
HORY I PLÁŇ CHCI JÍT.**

**BUDU HLÁSAT VŠE, CO MI ŘEKNEŠ,
STANU SE TÍM, KÝM CHCEŠ MNE MÍT.¹**

JEŽÍŠŮV POSTOJ

V průběhu celého roku mi Bůh připomínal pasáž z Pavlova dopisu Filipským, v níž stojí: „Nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe. Nevěnujte pozornost každý jen vlastním zájmům, nýbrž každý i zájmům těch druhých. Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.“ (Filipským 2,3-5)

Smýšlejte stejně jako Kristus. O čem to tady Pavel mluví? Je něco takového vůbec možné? Apoštol nás nenechává hádat, co tím

má na mysli. Dodává, že Kristovo smýšlení spočívalo v naprosté odevzdanosti Otcově vůli: „Ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži!“ (Filipským 2,8)

Oswald Chambers ve své klasice *My Utmost for His Highest (To nejlepší pro Jeho slávu)* vybízí, abychom neustále poslouchali Boha bez ohledu na to, co nám říká:

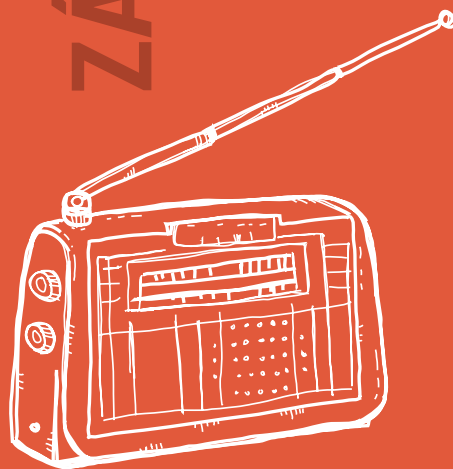
„Navykněte si říkat ‚Mluv ke mně, Pane!‘ a váš život se promění v zamilovaný příběh. Kdykoliv na vás zatlačí okolnosti, řekněte ‚Mluv ke mně, Pane!‘ a udělejte si čas skutečně mu naslouchat. Kárání je více než forma kázně – jeho smyslem je přivést nás na místo, kde řekneme: ‚Mluv ke mně, Pane!‘ Pomyslete na čas, kdy k vám Bůh promluvil. Pamatujete si, co vám řekl? Budeme-li poslušni Bohu, budou se naše uši stávat citlivějšími a uslyšíme Boha neustále, tak jako Ježíš.“²

Když jsem se jednou po ránu modlil nad zmíněnou pasáží z listu Filipským, uvědomil jsem si, že dosud takový postoj nemám. Považoval jsem se za člověka, který je Bohu vcelku vydaný. Kdyby mi někdo přiložil zbraň k hlavě a začal mi vyhrožovat, že mě zabije, jestliže se přiznám k tomu, že jsem Kristův následovník, myslím, že bych měl dostatek odvahy přihlásit se k Ježíši. Teď šlo ale o něco jiného. Bůh mě žádal, abych byl natolik poslušný, že budu ochotný zemřít vlastním plánům a touhám – a to ne jen jednou, ale během každé chvíle každého dne mého života.

Hodně lidí řekne, že jsou ochotni zemřít pro Krista. Jestliže však člověk nežije svůj život v absolutní poslušnosti Bohu, jen těžko jej oslaví poslušnou smrtí! Život v poslušnosti se projeví – jak podotkl Pavel – pokorou, laskavostí, pravdivostí a štědrostí. Začal jsem si trvale klást otázku: Co ve mně v každém okamžiku každého dne musí zemřít, aby byl Kristus vyvýšen? Zároveň jsem se ptal sám sebe, zda jsem ochotný být Bohu tak radikálně poslušný.

Uvědomil jsem si, že se potřebuji vrátit na začátek a vyhledat si definici biblického slova „poslušnost“. Především jsem pochopil, že nemohu být Bohu poslušný, jestliže nevím, co po mně chce. První nezbytnou složkou poslušnosti je tedy slyšet jeho hlas. Bůh si používá mnoho různých způsobů, jakými zjevuje svou přítomnost a vůli lidem – hořící keř, oblakové a ohnivé sloupy, tichý šepot následující po zemětřesení, oslice promlouvající lidským hlasem, zápis prstem na kamenných deskách, zjevení andělů, hlasy z nebe a mnoho dalších. Nejjasněji a nejčastěji však Bůh k lidem promlouvá

ZÁVAZEK NASLOUCHAT

Závazek naslouchat Bohu a okamžitě ho poslouchat učinil revoluci v tom, jak nahlížím na každý den svého života.

skrze Písmo. Jestliže necháme svou mysl a srdce prosáknout Božím slovem, budeme si jisti, že nám Bůh skrze ně bude osvětlovat svou pravdu a zjevovat sám sebe. Naším úkolem se stane reagovat na Boží pokyny se stejným postojem jaký měl Ježíš, a být mu poslušni až k smrti – reagovat okamžitě, bezvýhradně a odvážně.

CO KDYŽ?

Když mě Bůh vedl k závazku zaměřit se po dobu jednoho roku na okamžitou poslušnost, říkal jsem si: *Co když pro mě má Bůh něco, co vysoce převyšuje veškeré mé dosavadní představy?* Neměl jsem přitom na mysli mocenské postavení ani hmotné statky. Spíše jsem přemýšlel o dobrodružství chůze bok po boku vedle svrchovaného, mocného a laskavého Krále nade vším. Mohlo by být nějaké dobrodružství více vzrušující (a zároveň hrozivé)? Co když Bůh zasáhne do mého každodenního rozvrhu a začne mi zadávat speciální úkoly? Co začnu zažívat, budu-li dostatečně citlivý na to, abych slyšel jeho šepot a dostatečně odvážný jednat, když uslyším, že ke mně promluvil? Co když začnu uprostřed běžných dní zažívat jeho nadpřirozené jednání?

V průběhu celého roku – a od té doby každodenně – jsem začal zažívat intenzivnější setkání s Bohem než kdy dříve. Závazek naslouchat Bohu a okamžitě jej vždy poslechnout způsobil revoluci v tom, jak nahlížím na každý den svého života. Můj každodenní seznam úkolů již není pozemský. Promítá se do něj trvalá možnost, že Bůh může kdykoliv chtít udělat něco velkolepého a nečekaného, jestliže budu v každém okamžiku dne citlivý na jeho pokyny. Při svých setkáních s lidmi – plánovaných i náhodných – vždy počítám s možností, že Bůh může vstoupit do oblasti přirozeného a říct mi, abych udělal něco, co dokáže proměnit lidský život.

Tato nadpřirozená setkání někdy trvají jen několik vteřin či minut. Proto je nezbytně nutné, abych reagoval okamžitě, jakmile uslyším Boží hlas. Samozřejmě se stává, že některé z „Božích momentů“ minou – ať už proto, že nesprávně rozpoznám, co po mně Bůh chce, anebo proto, že na Boží jednání nezareaguji dostatečně rychle. Získávám však spoustu praxe! S každou svou smělou reakcí se stávám o něco vnímavějším na rozpoznání jeho hlasu a jistější si tím, že stojí za to mít v každém okamžiku dne stejný postoj jako Kristus.

K tomu, abych jednal v poslušnosti Božímu vedení, nepotřebuji,

aby mi Bůh předem detailně vysvětlil, co má v plánu. Nemusím vidět ani konečné výsledky svého snažení okamžitě poté, jakmile jej poslechnu. Bůh po mně žádá jediné. Chce, abych udělal, co mi říká a výsledky ponechal na něm. Právě to dělal i Ježíš. Ať už byl kdekoliv, mluvil a činil jen to, co mu Otec říkal. Výsledky byly řekněme smíšené: někteří jej zbožňovali, jiní se ho báli a další jím opovrhovali. Když se mi stane, že uslyším Boží hlas a uposlechnu, čímž zasáhnu do něčího života, mohu i já očekávat rozporuplné reakce. Někteří lidé projeví vděčnost, jiní budou zmatení a další si pomyslí, že jsem asi přišel o rozum. Jsem s tím smířený a počítám s tím.

PRVNÍ KROK

Po skončení mého „roku okamžité poslušnosti“, kdy jsem porozuměl těmto principům a sám si je vyzkoušel v praxi, jsem je začal vyučovat ve svém sboru. Odezva byla tak vzrušující, že bych si něco takového předem nedokázal představit. Byl jsem nesmírně nadšený z toho, jak slavně Bůh jedná a používá si naše lidi poté, co se jim otevřely duchovní uši a oni začali okamžitě reagovat na Boží pobídky.

Ve své knize vybízím k experimentu v podobě devadesátidenní výzvy. Ta spočívá v tom, že si budete po dobu třech měsíců číst Písmo, modlit se a očekávat na Boží vedení. S poslušností je to jako s jakoukoliv jinou ctností, kterou si snažíme osvojit – cvikem se v ní postupně zlepšujeme. Až se budete učit okamžité poslušnosti, některé věci se vám povedou a jindy to minete. Já se také pořád učím. Víím, že se budu učit po zbytek svého života.

Vaše cesta však nemá po uplynutí devadesáti dní skončit. Doufám, že z naslouchání Bohu a poslušnosti jeho vedení učiníte hlavní prioritu svého života. Bůh k nám nepromlouvá podle našich představ. Nezaručuje nám, že k nám pokaždé promluví v námi zvoleném čase o konkrétní osobě či situaci. Spíše potřebujeme otevřít svá srdce a očekávat, že nám Bůh bude sdělovat, cokoliv sám uzná za vhodné a ukazovat nám, jaké má s námi plány. Budeme-li mu naslouchat a budeme-li mu poslušni, otevře se nám svět netušených možností.

Všichni se rádi bavíme s lidmi, kteří žijí životním stylem okamžité poslušnosti Bohu. Nasloucháme jejich příběhům a podivujeme se nad tím, jak slavně si je Bůh používá. I vy můžete být jedním z nich! Zkuste to a uvidíte, co se začne dít. Nemáte co ztratit – můžete naopak všechno získat.

ROD LOY je hlavním pastorem církve First Assembly of God v North Little Rock, Arkansasu a výkonným presbyterem hlavní rady Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

Článek byl převzat z autorovy knihy *Immediate Obedience: The Adventure of Tuning in to God* (Influence Resources: Springfield, 2014).

POZNÁMKY

1. “I’ll Go Where You Want Me to Go,” text: Mary Brown, 1856–1918, hudba: Carrie E. Rounsefell, 1894.

2. Oswald Chambers: *My Utmost for His Highest* (Discovery House Publishers: Grand Rapids, 2006), strana 30 [v češtině kniha vyšla pod názvem *To nejlepší pro Jeho slávu*].

1 Modlete se: „Bože, udělám, cokoliv mi řekneš, abych udělal. Dám, cokoliv mi řekneš, abych dal. Půjdu, kamkoliv mi řekneš, abych šel. Dříve než se mě zeptáš, moje odpověď pokaždé zní: „Ano, Pane!“ Naslouchám a budu poslušný, Pane...“

2 Denně si čtete oddíl Písma.
Co vám Bůh skrze tuto pasáž svého Slova říká?

3 Chce po vás Bůh, abyste jej dnes nějakým konkrétním způsobem poslechl? Pokud ano, jakým?

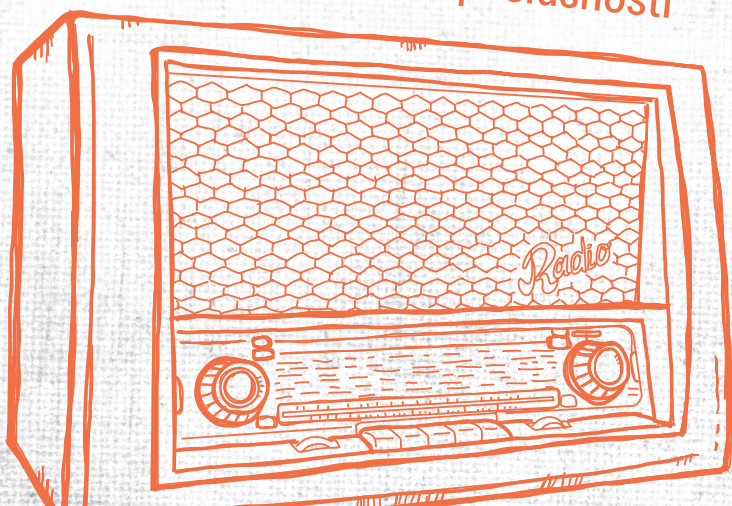
4 Co vám Bůh řekl, abyste učinili včera (nebo v průběhu minulého týdne)? Jak jste na jeho hlas reagovali? Jak jste se cítili poté, co jste na Boží volání odpověděli?

5 Zažili jste za posledních dvacet čtyři hodin nějaký odpor nebo nedorozumění, když jste se snažili následovat Boží vedení? Pokud ano, popište je.

6 Žádejte na modlitbě Boha o pokoru slyšet ho a odvahu každý den ho následovat.

ROD LOY, North Little Rock, Arkansas

6 KROKŮ k okamžité poslušnosti

KÁZÁNÍ, PO KTERÉM BUDE VÁŠ SBOR ŠTĚDŘEJŠÍ

Kregg R. Hood

Zde je **sedm doporučení**, díky nimž vaše kázání pomohou lidem uvidět správcovství jako dobrodružství s Bohem, nikoliv jako břemeno, které musí útrpně snášet anebo se z něj snažit vyvléct.

Kázání a vyučování o správcovství financí patří ke klíčovým aspektům vedení místní církve. Jistě toužíme po tom, aby všechny finanční potřeby našeho sboru byly týden co týden dobře zaopatrěny, chceme se těšit z růstu jednotlivých služeb a posouvat vpřed Bohem danou vizi.

K tomu je zjevně zapotřebí, aby celý sbor byl štedrý. Lidé si však až příliš často naše vznešené cíle v oblasti správcovství přeloží tak, že „církve chce z lidí tahat peníze“.

Já jsem se s podobnými negativistickými postoji prvně setkal, když jsem před lety začínal kázat. Teprve po několika měsících pastorování mého prvního sboru mi jeden z jeho nejzámožnějších členů řekl: „Povím ti, jak se dívám na dávání financí církvi. Je to stejné, jako házet peníze do černé díry. Čím více dáš, tím více po tobě chtějí.“

Jistě si dokážete představit, že se mě tato prostořeká poznámka člověka, který byl zároveň diákonem sboru, docela dotkla.

Díky Bohu jsme si však s tímto mužem vyměnili několikrát názor a Pán mě tak uvedl na fascinující cestu vyučování o správcovství. Během následujících deseti let jsem si začal užívat příležitosti vyučovat o správcovství, dávání, desátkách, osvobození z dluhové pastí úvěrových karet a o biblických principech správcovství peněz. V roce 1995 mě potom jedno křesťanské vydavatelství požádalo, abych napsal knihu o dávání desátků. Upřímně řečeno, z této nabídky jsem byl nadšený i nervózní zároveň a současně jsem cítil i hlubokou pokoru; díky Boží milosti však z tohoto projektu skutečně vznikla moje první kniha *Take God at His Word* (Vezmi Boha za slovo). Během posledních dvaceti let pomohla tato útlá kniha spolu s vyučovacím programem, který ji doprovází, více než čtyřem tisícovkám místních sborů rozvinout pozitivní a praktický přístup ke správcovství.

V mém srdci hoří touha pomáhat kazatelům k tomu, aby dokázali zlehka a s nadšením mluvit na toto skvělé biblické téma – a aby jejich vyučování přinášelo hmatatelné výsledky! Dovolte mi, abych se s vámi podělil o svá oblíbená doporučení.

KAŽTE POZITIVNĚ

Mým oblíbeným mentorem v oblasti správcovství je John Maxwell. Na jedné z jeho konferencí o správcovství jsem ho slyšel prohlásit: „Nedáváte proto, abyste dostali. Dáváte proto, abyste příště mohli dát znovu.“

Jakmile jsem to uslyšel, rozsvítlo se ve mně nové světlo. Bůh si nás chce používat jako prodloužené ruce svého požehnání!

Při jiné příležitosti, když jsem kázal výkladovou sérii textu 2. listu Korintským, jsem narazil na verš z 2. Korintským 9,7, jehož známá pravda mě zasáhla novým, čerstvým způsobem: „Radostného dárce miluje Bůh.“

Slovo, které je zde přeloženo jako „radostný“, je v původním řeckém textu Nové smlouvy slovem *hilaros*, z něhož je odvozeno anglické „hilarious“ (česky „veselý“ nebo „rozpustilý“). Zamysleme se nad tím! Bůh miluje „rozpustilé dárce“. Tato pravda mě nadchla. Ponořil jsem se do studia tohoto oddílu Písma s větším nasazením, než kdy dříve. Moje příští kázání nebylo mým prvním poselstvím na téma dávání, bylo však prvním kázáním na toto téma, z něhož lidé byli nadšeni a upřímně si je pochvalovali. Jeden ze starších sboru, který byl zároveň zodpovědný za fundraising jedné křesťanské služby, mi řekl, že to bylo nejlepší kázání na téma dávání, jaké kdy slyšel. To mě ohromilo.

Někdo jiný řekl: „To ani nevyznělo jako kázání o dávání!“

Odpověděl jsem: „Děkuji...asi ne, děkuji.“ a zasmál jsem se.

Konečně jsem si uvědomil, že jestliže v nás dávání má vyvolávat dobré pocity – „veselost“ a „rozpuštělost“ – musí mít lidé dobrý pocit i z mých kázání o dávání.

KAŽTE JEDNOU ROČNĚ NEDĚLNÍ SÉRII O SPRÁVCOVSTVÍ

Také následujícímu principu jsem se naučil od Johna Maxwella. Ten vyučuje, že nejdůležitějším krokem, který mu pomohl pozvednout úroveň dávání ve sborech, které pastoroval, byly každoroční čtyřtýdenní série kázání na téma správcovství.

Maxwell měl ve zvyku kázat svou pravidelnou sérii o správcovství v lednu. To je jistě vhodný čas. Po letech jsem však dospěl k tomu, že nezáleží tolik na tom, v jaké části roku sérii o správcovství kázáte, ale jde spíše o to věnovat jí čtyři po sobě jdoucí pozitivní a praktická poselství. Mám například zkušenost s tím, že dávání výrazně vzrostlo i během léta, kdy byli lidé zaměřeni na svůj osobní duchovní růst.

Prostě zvolte čtyři po sobě jdoucí týdny a kažte během nich pozitivně o dávání. Je to úplně jednoduché. Nejlepší je zahájit sérii kázáním o tom, že dávání je požehnáním, protože pomáhá lidem růst ve víře, když se učí zažívat Boží ruku ve svých životech. Je skvělé, pokud si své první kázání sami užíváte. Jestliže si kázané téma sami vychutnáte, chytne u srdce i většinu vašich posluchačů. Učiňte z dávání pozvánku k požehnání (Skutky 20,35) a odolejte pokušení stěžovat si nahlas svým posluchačům. Jednoduše řečeno, povzbuďte je namísto toho, abyste je kritizovali. Váš pozitivní, vlídný přístup odzbrojí vaše kritiky a pomůže mnoha lidem odhodit obavy v oblasti financí a vstoupit do důvěry Bohu a štedrého dávání.

PŘEDÁVEJTE SVOU VIZI OHLEDNĚ MOCI DESÁTKŮ

Druhým kázáním série učiňte poselství o desátkách. Během kázání se vyvarujte toho, abyste napadali ty, kdo dosud desátky neplatí. Vím, jakým pokušením je na tomto místě vyvíjet na lidi nátlak. Namísto toho však mluvte ze svého srdce, z Písma a z osobních zkušeností o tom, proč vy s vaší manželkou (či manželem) desátky dáváte. Na toto doporučení bych rád položil zvlášť silný důraz.

Vaše osobní svědectví nemůže nikdo kritizovat. Jestliže budete láskyplně svědčit o tom, proč jste se vy osobně rozhodli být věrní v dávání desátek z prvotin vaší mzdy, stane se něco zajímavého. Přestanete být pro lidi pouhým kazatelem a stanete se jim vzorem. Lidé, kteří se dávání desátek vždy bránili, vyrostou ve víře a budou ochotni dávat víc.

Třetí kázání by se obvykle mělo zabývat praktickými otázkami spojenými s dáváním. Můžete například použít text z 1. Korintským 16,1-2 a promluvit o praktických aspektech pravidelných týdenních sbírek nebo o důležitosti dokončování současných a nových projektů služby. Dále můžete pohovořit o jednotě, která přichází do sboru, ve kterém všichni dávají na Pánovo dílo. Dávání je služba Bohu. Jestliže hledáte nové myšlenky, na mých internetových stránkách najdete několik vzorových kázání (v angličtině). Mohu jen opět zopakovat svou radu: buďte pozitivní, praktičtí a bibličtí.

POKRYJTE RŮZNÁ TÉMATA SPOJENÁ SE SPRÁVCOVSTVÍM

Jakmile se dostanete ke čtvrtému kázání, nabere série novou dynamiku. Věděli jste, že člověk může s penězi udělat jen čtyři věci? Peníze je možné vydělat, utratit, uspořit anebo dát. Úžasné je, že Bible o všech čtyřech tématech jasně vyučuje. Zvažte tedy, zda nechcete čtvrté kázání série o správcovství věnovat tématům praktického správcovství peněz jako je sestavování rozpočtu nebo oddlužení. Jestliže lidem pomůžete vzdělat se v oblasti správy financí, nejen že jim pomůžete řešit jejich aktuální potřeby, ale současně si tím získáte morální právo promlouvat k nim ohledně dávání desátek.

Jiným vhodným tématem pro čtvrtý týden série může být související téma správcovství našeho života. V té souvislosti můžete poukázat na to, že každý z nás má ve správě i jiné Bohem svěřené zdroje, než peníze. Potřebujeme pečlivě spravovat svůj čas, vztahy, schopnosti, dovednosti a dary služby. Jakmile lidé uvidí věci v širších souvislostech, budou ochotni dobrovolně zasvětit více času službě a růst v oblasti dávání.

BŮH JE ZDROJEM KAŽDÉHO POŽEHNÁNÍ

Křesťané musí odmítnout falešnou tezi, že zdrojem jejich příjmů jsou jejich bankovní účty, schopnosti či intelekt. Deuteronomium 8,17-18 jasně uvádí, že Bůh je tím, kdo lidem dává moc získávat majetek. To znamená, že peníze, schopnosti ani intelekt nejsou zdroji našeho majetku. Jsou pouhými prostředky, které si Bůh – náš zdroj – používá, aby nás

zaopatřil svým požehnáním. Bůh naplňuje naše potřeby podle svého bohatství v Kristu. Používá si k tomu materiální zdroje tohoto světa, sloužící jako distribuční systém zaopatření svých dětí. Chceme-li zakoušet jeho hojnost, musíme v něm především vidět zdroj každého požehnání.

Jakmile pochopíme, že naším zdrojem je ve skutečnosti Bůh, otevře se nám zcela nová definice slova „bohatý“. Ve skutečnosti nás toto zjevení osvobodí k tomu, abychom se ve světle Pavlových slov, určených korintským křesťanům, všichni považovali za „bohaté“. V 2. listu Korintským Pavel přináší nový náhled na to, co ve skutečnosti znamená být bohatým (nebo obohacným) člověkem: „Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá vyrůst plodům vaší

spravedlnosti. Vším způsobem budete obohacováni k veškeré štědrosti, která skrze nás působí vděčnost Bohu.“ (2. Korintským 9,10-11)

V Božím království existuje přímá úměra mezi pravým bohatstvím a štědrostí. Většina lidí se domnívá, že budou bohatí, jestliže budou vydělávat spoustu peněz. Skutečné bohatství však nemá nic společného s hodnotou zůstatku našeho bankovního účtu. Bohatými se stáváme v okamžiku, kdy Bůh zaopatřuje naše potřeby a přebývá nám dostatek na to, abychom se sdíleli s ostatními. Toto zjevení mi pomáhá lépe rozumět tomu, jak moc jsem požehnaný už proto, že mám k dispozici vlastní auto nebo teplou sprchu a mohu si dovést zajít si na večeři do restaurace. Jsem bohatý, protože všechny tyto věci naznačují, že mám více zdrojů, než kolik ke svému životu potřebuji. Začneme-li na věci nahlížet pod tímto úhlem, zjistíme, že vždy existuje něco, co bychom mohli dát zpět Bohu tím, že se o to podělíme s ostatními prostřednictvím služby místní církve. V pasáži z 2. listu Korintským nacházíme jedno z mnoha Božích zaslíbení: jestliže mu budeme přinášet své dary, rozšíří naše finanční možnosti, abychom mohli být do budoucna ještě štedřejší.

Váš pozitivní, vlídný přístup odzbrojí vaše kritiky a pomůže mnoha lidem odhodit obavy v oblasti financí a vstoupit do důvěry Bohu a štědrého dávání.

Znám jednoho úspěšného křesťanského podnikatele, který se řadu let poradensky věnoval desítkám manželských párů, které procházely vážnými finančními problémy. Kdykoliv se na něj někdo obrátil s prosbou o radu a pomoc s řešením finančních potíží, souhlasil, že jim pomůže pod jednou podmínkou. Chtěl po nich, aby se zavázali, že budou deset centů z každého vydělaného dolaru věrně odevzdávat Pánu. Každý pár, který se podle toho zařídil, zažil nejen obnovu svých rodinných financí, ale zároveň získal příležitost být užitečným pro Boha a vytvářet pro něj dobré věci. Jak úžasná statistika!

Lukáš 6,38 říká: „Dávejte a bude vám dáno. Dobrou míru, natlačenou, natřesenou, překypující vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno.“

Chci otevřeně říct, že nesouhlasím s řadou extrémů tzv. „učení prosperity“. Přesto Bible vyučuje tomu, že Bůh odměňuje víru (Židům 11,5-6) včetně poslušného dávání.

Ježíš nás povzbuzuje k tomu, abychom začali objevovat principy Boží ekonomiky. Náš Pán je štědrý zaopatřovatel. Vyučujte lidi, aby se nebáli dávat. Po celé roky jsem si myslel, že je příliš materialistické domnívat se, že mi Bůh požehná finančně, jestliže budu dávat peníze na jeho dílo. Ve skutečnosti však materialistický pohled na věc spočívá v přesvědčení, že mým zdrojem jsou mé vlastní schopnosti, díky kterým si vydělávám peníze. Duchovní člověk jednoduše poslouchá Boha a důvěřuje mu, že jej zahrne svým požehnaním a zaopatří jej vším, co k životu potřebuje. Neduchovní člověk spoléhá na vlastní, lidské, úsilí, které považuje za zdroj svého materiálního bohatství.

ZDŮRAŽŇUJTE PRINCIP „SETBY A ŽŇĚ“

Na základě Galatským 6,7 a 2. Korintským 9,6 můžete vyučovat o principu příčiny a následku v oblasti dávání a pohovořit o vztahu

mezi tím, co člověk dá a co následně dostane nazpět. Princip setby a žně platí v každé oblasti, ať už mluvíte o financích, přátelství nebo víře.

Jestliže lidé touží po tom, aby je Bůh požehnal, měli by nejprve zasít semeno v oblasti své potřeby či touhy. Bůh je touto zkušeností provede a bude nad ní bdít. Je bezpečné vyučovat lidi tomu, aby byli v této oblasti víry smělí, protože Bůh dohlíží na výsledky naší setby, aby naplnil své Slovo a svou vůli. Tento princip v nás nemá podporovat sobectví, ale budovat naši víru a partnerství s Bohem při naplňování jeho záměrů.

BUĎTE TRPĚLIVÍ: RŮST VÍRY ZABERE NĚJAKÝ ČAS

Mám přítele, který je kazatelem a vyrůstal na farmě. Jednou se se mnou podělil o tři jednoduché principy:

1. člověk sklídí, co zasel;
2. navíc člověk sklídí více, než co zasel;
3. sklizeň probíhá až za nějaký čas po setbě.

Jestliže přijmeme biblické verše o setbě a žni jako ukázkou toho, jakým způsobem Bůh pracuje, neuvídíme dávání jako výdaj, ale jako příležitost!

Při jiné příležitosti – během masivní fundraisingové kampaně, jejímž prostřednictvím jsme se snažili vybrat několik milionů dolarů na dostavbu církevní budovy – se jeden z našich nesmírně štědrých dárců podělil s celým sborem o následující myšlenku: „Neproste na modlitbách Boha, aby vám ukázal, kolik máte dát. Namísto toho se modlete, aby vám ukázal, kolik chce On dát skrze vás. Jakmile vám to ukáže, přijměte tuto částku vírou a učiňte z ní svůj závazek.“

Tento pohled na věc byl pro některé lidi výzvou – ale byla to výzva správným směrem. Jestliže lidi zdravým způsobem povzbuzujeme k tomu, aby důvěřovali Bohu, pomůžeme jim prožít ty nejkrásnější duchovní pocity, jaké si mohou představit.

Bůh touží po tom, aby nás každé použití našich peněz vedlo do hlubší důvěry Bohu. Dovolte mu, aby si vás použil k povzbuzení ostatních ke štědrému dávání, ukázněnému utrácení a moudrému investování financí. Pomozte také lidem vymanit se z dluhových pastí; například těch, které jsou způsobené úvěrovými kartami. Především vedte lidi k tomu, aby správcovství viděli jako dobrodružství s Bohem, nikoliv jako břemeno, které musí útrpně snášet anebo se z něj snažit vyvléct. Tím, že lidem pomáháme růst ve všech oblastech správcovství, pomáháme jim zároveň růst ve víře. Bůh si tento druh víry použije k tomu, aby změnil svět!

Kregg R. Hood je pastorem sboru Community Life Calvary Church v Naperville v Illinois.

Další autorovy zdroje najdete na: kregghood.com/premium-resources/

Jednotlivá čísla v elektronické verzi si můžete stáhnout zde:

www.apostolskacirkev.cz

Cíl magazínu je nabídnout čtenářům zamyšlení nad aktuálními tématy současné letniční praktické teologie a obohatit tak jejich vlastní vnímání těchto témat. Máte-li zájem přečíst si časopis i v jiných jazykových verzích, využijte webovou stranu

www.enrichmentjournal.ag.org.

Chcete-li nám sdělit podněty k české verzi, napište nám na emailovou adresu mplt@post.cz.

Tištěnou verzi možno objednat u vydavatelství Křesťanský život.

Kontakt: +420 558 761 571 | E-mail: krestanskyzivot@volny.cz

Nadpřirozená SETKÁNÍ

Marcia Lednický

Byl to krásný den. Docela obyčejný den. Vstoupili jsme do kancelářské budovy, ve které jsme měli domluvenou obchodní schůzku. Uvedli nás do zasedací místnosti, v níž jsme se měli setkat se ženou, kterou jsme dosud neznali. Od té doby jsme s ní začali budovat vztah. Kdykoliv jsme s její firmou potřebovali řešit nějaké obchodní záležitosti, vždy jsme si vyžádali právě ji.

Při jedné příležitosti jsme jí věnovali knihu, kterou napsal můj manžel. Během našich rozhovorů jsme jí pokaždé vyprávěli o našich mezinárodních cestách a o jejich účelu – kterým je říkat druhým lidem o Ježíši. Díky tomu, že na cestách často zažíváme nadpřirozenou ochranu, jsme měli příležitost sdílet se s ní o tom, jak je nám Pán neustále nablízku. Čas od času jsem jí z cest přivezla drobný dárek.

Každá příležitost, kdy jsme s ní mohli strávit nějaký čas, byla svým způsobem „nadpřirozeným setkáním“, během něhož jsme jí ukazovali, že nám na ní opravdu záleží jako na člověku a že s ní nemluvíme jen kvůli byznysu. Ve všech našich vztazích, ať už jde o dlouhodobá přátelství anebo o lidi, které jsme právě poznali, je vždy důležité, abychom Ježíše jako jeho následovníci dobře reprezentovali. Jaká výsada, že smíme lidem přinášet jeho lásku a milost!

Přesunu se teď v čase od našeho prvního setkání před lety k událostem nedávných dní. Právě jsme se vrátili z asi šestitýdenní mezinárodní cesty a pochopitelně jsme přijeli mimořádně unaveni z cesty a z časového posunu. Druhý den po příjezdu domů jsem cítila vnitřní naléhavost zavolat této paní. Rozumějte, nebyla to naše příbuzná a nepatřila ani k naší církevní rodině. Přesto jsem jí zavolala, abych se zeptala, jak se jí daří. Po pár minutách mi začala vyprávět, že firma, pro kterou pracovala, změnila majitele a všichni pracovníci v kancelářích přišli o svá místa. Řekla jsem jí, že je mi to moc líto a vyjádřila jí svou upřímnou účast. Poté, co jsem si s manželem ověřila naše časové možnosti, jsem jí zavolala zpět a pozvali jsme ji na příští den na oběd.

Přestože bydlíme sedmdesát kilometrů daleko od jejího města, navíc jsme byli ještě unaveni z časového posunu a potřebovali jsme zařídit spoustu věcí doma, rozhodli jsme se absolvovat cestu za ní a poobědvat s ní. Duch svatý promluvil k mému srdci, že to máme udělat. Asi po pěti minutách našeho setkání u oběda nám začala velice emotivně vyprávět svůj příběh. Nejen že přišla o práci, ale manžel jí navíc tři dny předtím oznámil, že se s ní rozvádí. Svěřila se nám, že její muž je alkoholik a že i ona sama je bývalou alkoholičkou. Navíc kromě své šestnáctileté dcery nemá žádné další příbuzné. Velkou část odpoledne jsme strávili jednoduše tím,

že jsme jí naslouchali, prokazovali jí lásku a účast a modlili se s ní. Od té doby jsme s ní byli mnohokrát v kontaktu a snažili se ji ujistit o tom, že ji Bůh uprostřed její těžké situace miluje a pečuje o ni.

To, co začalo před lety během jednoho obyčejného dne, kdy jsme se prvně setkali s jakousi paní v obchodních záležitostech, se obrátilo v úžasnou příležitost vést a povzbuzovat tuto trpící ženu k opravdovému následování Ježíše. Často jí říkáme, že se za ni každý den jmenovitě modlíme. Naši vroucí modlitbou za ni je, aby se jí Bůh zjevil a mohla jej osobně poznat. Je mimořádně důležité, aby naše srdce zůstávala citlivá na Boží vedení. Právě jsme se vrátili z další dlouhé mezinárodní cesty a dostali jsme od ní zprávu, ve které se nás ptá, jestli už jsme zpátky v USA. Ačkoliv sama trpí nedostatkem lásky a cítí se osaměle, prokazuje svou lásku nám. Mimochodem jsme již domluveni, že se s ní za několik dní opět setkáme. Bůh viděl zoufalou ženu, která potřebuje jeho soucit a lásku a poslal nás, abychom jí zvěstovali nadějně poselství evangelia. Jaká radost a výsada vědět, že si nás Všemohoucí používá a jedná skrze nás.

Zkuste se zastavit a zamyslet: koho vám dnes Bůh pošle do cesty, zatímco se budete věnovat svým každodenním záležitostem? Budete-li otevření dílu Ducha svatého, pravděpodobně přijde den, kdy si uvědomíte, že jste zažili „nadpřirozené setkání“. Zranění a výzvy, které trápí lidi, s nimiž se setkáváme v běžném životě a v pracovních vztazích, jsou často skryty hluboko v jejich nitru. My však známe milujícího Spasitele, kterému záleží na každém člověku a který si nepřeje, aby jediný z nich zahynul.

NEPLÁNOVANÁ SETKÁNÍ

Písmo zaznamenává, že Ježíš během svého pozemského působení zažíval stejný druh nadpřirozených setkání. Například v osmé kapitole Janova evangelia (verše 3-11) apoštol popisuje příběh ženy přistižené přímo při činu cizoložství. Židovští náboženští vůdci ji přivedli k Ježíši a žádali, aby byla ukamenována. Ježíš se na ně zadíval a řekl: „*Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen*“ (Jan 8,7). Jeden po druhém se vytratili. Pohlédl na ženu a zeptal se jí: „*Ženo, kde jsou? Odpověděla, že nikdo nezůstal a Ježíš jí odvětil: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a zanechej svého hříšného života*“ (Jan 8,11 – překlad KJV). V tomto textu nalézáme dvě důležité lekce:

1. Ježíš ženě odpustil její hřích.
2. Napomenul ji, aby již dále nehrěšila. Bylo to neplánované setkání, bylo však nadpřirozené.

Může k neplánovaným nadpřirozeným setkáním docházet i v dnešní době? Jednoznačně! Můžete je zažít například v obchodě nebo během čekání na dítě před školou spolu s ostatními matkami. Nebo ve vašem sboru, do kterého přijde někdo zdrcený s touhou najít odpuštění a pokoj.

PLÁNOVANÁ SETKÁNÍ

V jiné pasáži Janova evangelia vidíme ve čtvrté kapitole setkání, které Ježíš zjevně plánoval předem. Právě se vracel z Judska (na jihu) zpět do Galileje (na severu). Ačkoliv Židé měli se Samařany, kteří byli zčásti Židy a zčásti pohany, chladné a nepřátelské vztahy, Ježíš se rozhodl projít Samařím. (Jan 4,4) Židé běžně Samaří raději obcházeli a volili delší cestu, než aby se museli setkat se Samařany. Ježíš však byl odhodlán přivést k osobnímu vztahu s nebeským

Otcem lidí všeho původu, ras a kultur.

Ve známém příběhu o „ženě u studny“ (Jan 4,4-42) najdeme spoustu úžasných vodítek pro sdílení Kristova poselství.

1. Ježíš zahájil rozhovor běžným tématem, které ženu „nevydělilo“ – jednoduše ji požádal o trochu vody.
2. Nedohadoval se s ní o náboženských doktrínách. Zůstal zaměřen na to, aby jí ukázal cestu k nebeskému Oci.
3. Poukázal na hřích v jejím životě. Udělal to však velice takticky – tak soucitně a láskyplně, že žena Krista ihned prohlásila za proroka. V tom okamžiku v ní evidentně došlo k hluboké vnitřní proměně. Běžela zpět do města a stala se „evangelistkou“, která po celém městě vybízela lidi, aby si šli poslechnout muže, se kterým se právě setkala.

Jako Ježíšovi následovníci vyvíjíme i my cílené úsilí zasahovat lidi všech kulturních a sociálních skupin a sdílet s nimi „vodu života, aby již nikdy nežíznil“ (Jan 4,13-14). Nadpřirozená setkání nejsou vždy jen neplánovaná a nečekaná. Vstupujeme plánovitě na místa, kde můžeme lidem svědčit – životem i svými pomazanými slovy.

SETKÁNÍ INICIOVANÁ DUCHEM SVATÝM

Existují speciální okamžiky, kdy k nám přímo a konkrétně promluví Duch svatý. To byl i případ zaznamenaný v osmé kapitole Skutků. Filip, jeden z prvních diakonů, právě zažíval velké celoměstské probuzení v Samaří (Skutky 8,5-25). Písmo popisuje, jak Filip byl uprostřed tohoto speciálního Božího navštívení nadpřirozeně veden Duchem svatým k tomu, aby „*vstal a vydal se na jih, k pouštní cestě z Jeruzaléma dolů do Gazy. Vydal se tedy na cestu a hle, narazil na jednoho Etiopana. Byl to komoří etiopské královny Kandaky*“ (Skutky 8,26-27). Tento vysoce postavený úředník se přijel do Jeruzaléma poklonit Bohu. Cestou domů seděl na voze a četl si starozákonní knihu Izajáše.

Duch řekl Filipovi: „*Dohoň ten vůz a jdi vedle něj.*“ Filip se muže zeptal, zda rozumí tomu, co čte a on mu odpověděl: „*Jak bych mohl? Jedině kdyby mi to někdo vyložil. Prosím tě, o kom to prorok mluví? O sobě, nebo o někom jiném?*“ (Skutky 8,29-35). Filip začal od toho místa Písma a kázal úředníkovi dobrou zprávu o Ježíši. Pomysleme na to, jak ohromný vliv měl tento muž doma v Etiopii. Zprvu se zdálo zvláštní, že by Duch vedl Filipa k tomu, aby opustil své velké samařské probuzení. Tento muž však po svém obrácení zasáhl evangeliem celý další národ! Bůh touží po tom, aby každý poznal jeho Syna a okusil radost spasení!

Budou chvíle, kdy budete nad veškerou pochybnost vědět, že vás Duch svatý k něčemu vede. Když se můj manžel stal děkanem školy *Central Bible College*, museli jsme opustit pastorát skvělého sboru. Náhle jsem nevěděla, jaké je moje místo v naší nové roli a jaké budou mé zodpovědnosti. Jak jsem řekla již mnohokrát, být manželkou pastora jsem si nesmírně užívala. Se vstupem do nové fáze služby jsem najednou přišla o všechny své vzácné zodpovědnosti pastorovy ženy. Nepřišla jsem však o pastýřské srdce. Proto jsem začala každé ráno chodit do studentské kaple v areálu školy a za rozbřesku prosila Boha, aby mě vedl k nějakému studentovi nebo jinému člověku, který potřebuje, aby mu bylo poslouženo nebo jen potřebuje povzbudit. Mnohokrát se stalo, že mě skutečně Duch svatý vedl ke konkrétní osobě v konkrétním čase a z konkrétního důvodu.

Milé sestry služebnice, když Bůh vidí srdce toužící mu sloužit, jistě vám otevře celou řadu příležitostí. Budete zažívat nadpřirozená setkání. Někdy *neplánovaná*, jindy *plánovaná* a ještě jindy *iniciovaná Duchem*. Bůh zná vaše ochotné srdce. Kolem nás je svět plný lidí, toužebně hledajících svobodu a pokoj uprostřed svých bolestných okolností. Bůh si vás bude používat, abyste lidem přinášely Ježíšovu lásku.

Před časem jsem cítila, že mám zavolat někomu, kdo žije v jiném státě než já. Ve skutečnosti tito lidé od nás bydlí stovky kilometrů daleko. Všeho jsem nechala a vytočila jejich telefonní číslo. Muž řekl: „Pro moji manželku právě jede záchranka. Netušíme, v čem je problém.“ Ujistila jsem ho, že se okamžitě začneme modlit. Bezpochyby šlo o „nadpřirozené setkání“. V té době ti lidé neznali Ježíše a neměli s ním osobní vztah. Přestože jsme spolu v kontaktu pouze na dálku, píší nám teď dopisy s předtištěným textem, na němž stojí: „Můj milující Spasitel Ježíš Kristus“. Ženě se mimochodem daří dobře a dělá pokroky. Bůh je tak věrný!

Často se modlím: „Bože, dej mi své láskyplné srdce. Dej, ať skrze tvého Ducha dokážu vidět za hranice úsměvů a běžných konverzací a mám citlivost rozpoznat zraněná srdce.“ Každý z nás potřebuje čas od času povzbudit. Budme těmi, kdo přinášejí povzbuzení! Ať lidé jsou rádi v naší přítomnosti. Přísloví 16,24 říká: „*Laskavá slova jsou jako plástek medu, sladká pro duši a uzdravení kostem.*“

Jsou to právě osobní vztahy, které rozvíjejí důvěru a respekt a následně vedou k tomu, že se vám lidé začnou svěřovat. Velkým klíčem k evangelizaci a učednictví je budování dlouhodobých vztahů. Lidé pozorují, jak žijeme a jak se chováme v dobách tlaků a obtíží. Častokrát lidi nezískáme svými slovy, ale naším životem a skutky. Duch svatý nás povede a dá nám rozpoznat srdce, které je otevřené slyšet a přijmout. „*Nadpřirozené setkání*“ někdy vůbec není setkáním v pravém slova smyslu, ale tím, že nás někdo pozoruje, zatímco zažíváme těžké životní okolnosti a všimá si, jak nám Bůh pomáhá naši situaci zvládnout. Aniž bychom o tom věděli, daný člověk možná právě prochází něčím podobným a Bůh nás posílá v pravý čas na pravé místo, aby skrze nás ovlivnil něčí život.

Jako Kristovo dítě chci být vždy vnímavá na příležitosti sdílet se s lidmi o Boží lásce. Koneckonců všichni přece nejvíce mluvíme o věcech, které milujeme! Proto by pro nás nemělo být vůbec těžké vyprávět lidem o tom, co pro nás Kristus znamená. Před několika týdny jsem byla nakupovat a prodavačka mi řekla: „Vy se vždy usmíváte a jste tak šťastná. Vždy mi udělá radost, když vstoupíte do našeho obchodu.“ Pohlédla jsem na ni a s širokým úsměvem a očima plnými Boží lásky jsem jí laskavě řekla: „Víte, proč jsem šťastná?“ Ukázala jsem na své srdce a řekla: „Protože v mém srdci žije Ježíš!“

Jsem nesmírně vděčná za každou příležitost, při které mi Bůh pomůže vydat dobré svědectví o mém vztahu s ním, ať už slovy nebo skutky. Musím se ovšem přiznat, že to není vždy úplně snadné. V našich životech jsou i dny, kdy se jednoduše necítíme tak „nabití“, jak bychom si přáli. Jsem přesvědčena o tom, že děti všemohoucího Boha by měly být těmi nejšťastnějšími lidmi na světě. Proto si během svých horších dní připomínám všechna požehnání, která jsem od Boha přijala, děkuji mu za své spasení a za vědomí, že má můj život cele pod kontrolou. Bůh mě miluje více, než si vůbec dokážu představit. Ví všechno o dnešním dni mého života a nic pro něj nikdy není „překvapením“. Není nádherné žít pro Ježíše?

Milé dámy, jako vydané Boží děti toho máme tolik, co můžeme lidem nabídnout. Máme Boží lásku. Máme jeho Slovo, které se nikdy nemění. A máme jeho Ducha svatého, který přebývá v našich

srdcích. Bůh vám bude otvírat jedinečné příležitosti ke svědectví: někdy přímo ve vašich rodinách, kde budete svědectvím pro vaše manžely a děti; vaši sousedé budou pozorovat, jak žijete; nebo budete svědčit lidem z církve, kterou pastorujete; anebo se otevře příležitost svědčit někomu na tržnici. Před mnoha lety jsem slyšela příběh o jednom váženém pánovi, který vzal s sebou nějakého chlapce na tržnici, aby tam společně svědčili o Ježíši. Když skončili s nakupováním, zeptal se ho chlapec: „Kdy už budeme svědčit?“ Starší pán odpověděl: „Svědčili jsme všude, kam dnes vstoupila naše noha.“

Ráda bych vás dnes vyzvala k tomu, abyste i vy svědčili všude, kam vkročíte. Je nový den, který vám Pán dal. Buďte dobrými učedníky Ježíše Krista. Jděte a „čňte učedníky“. Ať je Pánovo požehnání při vás, ať jsou vaše srdce povzbuzena a ať v nich přebývá Boží láska.

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze něj lidem předává Kristovu lásku.

Za kazatelnou platí, že méně je někdy více

Jakub 3,1

První verš třetí kapitoly Jakubova listu přináší varování všem, kdo veřejně vyučují Boží slovo: „Nesnažte se mnozí stát učiteli... vězte, že budeme souzeni přísněji.“

Jakub varuje učitele Bible před hříchy jazyka. Slova, která pastoři „pod Boží záštitou“ promlouvají z kazatelen, mají obrovskou moc. Dokážou obrátit lidské životy dvěma různými směry – k Bohu nebo od Boha. Ti, kdo vyučují Bibli, si proto musí dávat velký pozor na slova, která volí, když k lidem promlouvají jako Boží zástupci.

Biblický oddíl z třetí kapitoly Jakuba by se měl stát vodítkem pro naši službu za kazatelnou. Říká, že kázání spočívá především v předávání slov, která již Bůh řekl. Lidé, kteří naslouchají našim kázáním, skutečně podvědomě předpokládají, že to, co jim od kazatelny sdělujeme, přichází od Boha. Z toho plyne, že méně je někdy více: kažme více Božích názorů a méně svých! Zároveň bychom v kázáních měli vždy jasně rozlišit mezi Božím slovem a naším osobním názorem na věc. Kdykoliv vyjadřujeme jen náš vlastní názor, měli bychom to jasně odlišit, aby lidé nezaměňovali naše osobní preference a oblíbená témata za zjevené Boží slovo.

Kazatelé musí pevně odolávat nutkání vnášet do biblických textů své vlastní názory a důrazy. Potřebují odolat hříchu, kterého se dopouštěli farizeové, když vyučovali „jen lidské nauky“. (Matouš 15,9)

Ne vždy se mi daří kázat správně, usilovně se však snažím být věrný Jakubovi 3. Kázat čisté Boží slovo je skvělou protilátkou vůči zákeřné chorobě zákonictví.

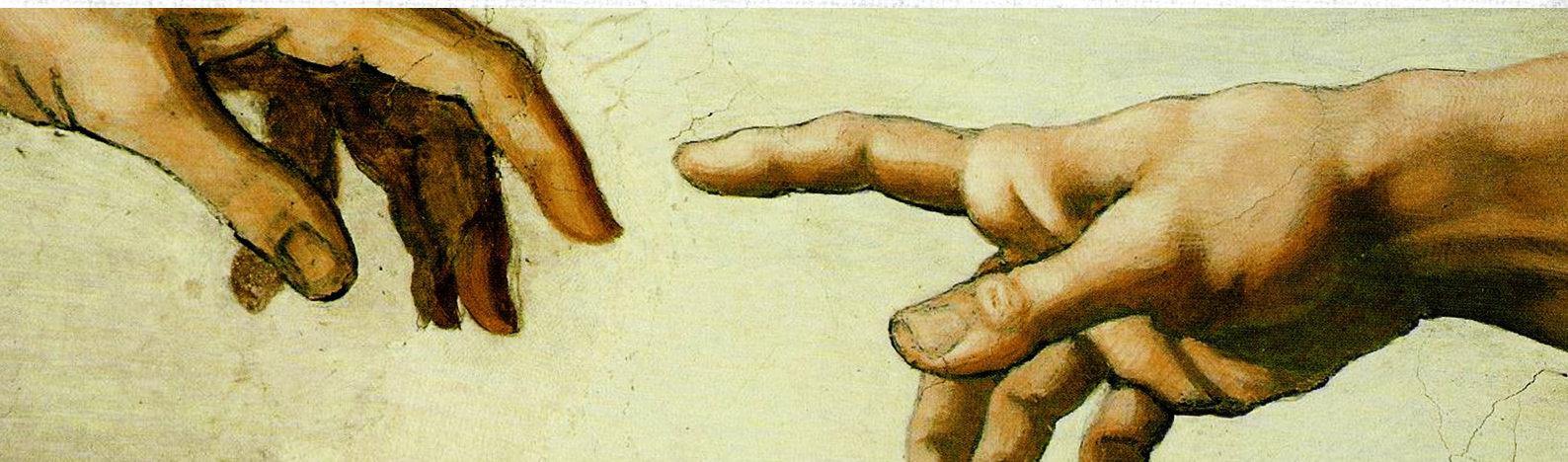
DANIEL DARLING

je autorem knih *Teen People of the Bible*
a *Celebrity Profiles of Real Faith and Tragic Failure*.

Navštivte jeho webové stránky: <http://www.danieldarling.com>

PŘEKÁŽKY ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ – 2. ČÁST

H. Maurice Lednický

V dnešní studii budeme pokračovat v analýze důležitého tématu **Překážek života v Království**. Zopakujme si, že v minulém čísle našeho časopisu jsme se zabývali tím, jak nebezpečná je neochota vzdát se postojů a činů, které jsou sice běžné pro naše kulturní prostředí, avšak jsou v přímém rozporu s Božím slovem. Boží dítě si potřebuje udržovat citlivost na vnitřní hlas Ducha svatého, aby rozpoznávalo oblasti, které mohou na první pohled působit nevýznamně, ale pokud jim nebude věnovat dostatečnou pozornost, mohou mít neblahý vliv na jeho duchovní růst a zralost. Nikdo (*kromě našeho Pána*) nedokáže v pozemském životě dosáhnout bezhříšné dokonalosti. Proto musí k pravidelným činnostem každého Kristova následovníka patřit poctivé a upřímné zkoumání vlastního srdce. Modlete se i během četby tohoto článku a prostě Ducha svatého, aby vám zjevil každý váš postoj a čin, který by vás mohl brzdit ve vašem „*duchovním běhu*“.

NAMYŠLENOST

Namyšlenost (arogance) je definována jako „naplnění nemístnou pýchou a vědomím vlastní důležitosti“, „panovačnost“ nebo „povyšenosť“. Ukázkovým příkladem namyšleného člověka z období Izraelského království je první král Saul. Když prorok Samuel Saulovi sdělil, že Božím plánem pro něj je, aby se stal králem, Saul protestoval: „*Cožpak nejsem Benjamínec z nejmenšího izraelského kmene a není má čeleď nejmenší ze všech čeledí kmene Benjamín?*“ (1. Samuelova 10,22).

Přenesme se v čase o několik let dopředu. Saul během bitvy s Pelištejci obětoval zápalnou oběť. Jeho skutek neposlušnosti byl v přímém rozporu s instrukcí proroka Samuela. Ten následně Saulovi oznámil, že kvůli své namyšlenosti jeho kralování skončí (1. Samuelova 13,7-14). Přesuneme-li se opět v čase o kousek dále, uvidíme, jak Samuel králi Saulovi tlumočí Boží příkaz, aby zcela vyhladil národ Amálekovců (1. Samuelova 15,1-3). Saul se však opět chová nafoukaně a neuposlechne ani poté, co jej Boží muž za jeho namyšlenost napomene: „*Nepřipadal sis kdysi nepatrný? Přesto ses právě ty stal vůdcem izraelských kmenů. Sám Hospodin tě pomazal za krále nad Izraelem*“ (1. Samuelova 15,17). Král reaguje výmluvami a snaží se svalit vinu za vlastní hříšné chování na ostatní. Samuel odpovídá velice tvrdě: „*Těší snad Hospodina zápal a oběti, jako když někdo naslouchá jeho hlasu? Hle, poslouchat je lepší než oběť, věnovat mu pozornost je víc než tuk beranů. Protože vzpoura je jako hřích věštby a namyšlenost je jako zlo modlářství*“ (1. Samuelova 15,22-23; překlad KJV) (důrazy vlastní). Jak silné napomenutí, porovnávat namyšleného ducha s uctíváním

model! Král Saul svým postojem říkal: „Udělám si to po svém!“ Písmo označuje vědomou neposlušnost všemohoucímu Hospodinu za projev vzpurného a namyšleného srdce.

Další příklad namyšlenosti nalézáme v knize Skutků. Došlo k němu krátce po vylití Ducha svatého na den Letnic. To už jsme tedy v období Nové smlouvy. V Jeruzalémě bylo během Letnic přítomno mnoho návštěvníků (Židů z jiných národů), kteří byli strženi proudem slavného probuzení a neplánovaně se ve městě zdrželi. Řada jeruzalémských věřících proto začala prodávat svůj majetek a přinášet peníze apoštolům, aby pomohli své bratry zaopatřit (Skutky 4,34-37).

Jedna manželská dvojice, Ananiáš se Safírou, „*prodali nějaký pozemek a část peněz přinesli apoštolům s tvrzením, že jde o celou částku. Ananiáš si s vědomím své ženy zbytek vítězku ponechal*“ (Skutky 5,1-2; překlad KJV) (důrazy vlastní). Duch svatý však Petrovi zjevil, co učinili. Ten se Ananiáše zostra zeptal: „*Jak jsi mohl něco takového udělat? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!*“ (Skutky 5,3-4; překlad KJV) (důraz vlastní). Ananiáš okamžitě padl k zemi mrtvý. Když po několika hodinách vstoupila do místnosti jeho manželka a potvrdila Petrovi částku, na které se ti dva předem domluvili, položil jí stejnou otázku. „*Jak jste vůbec mohli pomyslet na to, že se smluvíte, abyste takto pokoušeli Pánova Ducha?*“ (Skutky 5,9; překlad KJV) (důraz vlastní).

Také Safíra okamžitě zemřela. Lidé často diskutují o tom, proč v této situaci přišel tak přísný a okamžitý soud. Upřímně řečeno, Písmo nám na tuto otázku nedává jednoznačnou odpověď.

Jisté však je, že jejich čin vykazoval obrovskou míru namyšlenosti. Tento pár mylně předpokládal, že jim jejich lež projde. Je možné, že šlo o majetné manžele, kteří se věnovali obchodování a měli ve zvyku přizpůsobovat si svou etiku momentálním okolnostem. Zdálo se, že se jim otevírá dobrá příležitost zviditelnit se před lidmi. V jejich hlavách se zrodil podlý plán. Snad si chtěli odplatou za svůj zdánlivě nesobecký dar získat *pozornost, uznání a úctu* úžasného společenství, které denně rostlo a expandovalo. Přinesli sobecký dar, který měl sloužit jen jejich vlastním cílům.

Boží příkazy nám nejsou dávány proto, abychom nad nimi báдали a snažili se pochopit jejich smysl – máme je jednoduše plnit. Dokud jsme je nesplnili, neudělali jsme ohledně nich vůbec nic. Uslyšet je a nebýt jich poslušni je horší, než kdybychom je nikdy neslyšeli – zejména ve světle Kristova brzkého návratu a přicházejícího soudu.“

A. W. Tozer

Životní lekce: Namyšlený duch dovede brzy člověka do stavu, kdy uvěří tomu, že:

1. Bůh je mu „zavázán“ za vše, co pro něj dělá,
2. Bůh s ním nejedná „fér“, jakmile do jeho života přicházejí příliš časté a náročné zkoušky,
3. Bůh od něj nevyžaduje totéž, co od ostatních, a udělil mu „speciální výjimku“
4. je „nadřazený“ vůči ostatním lidem, kteří mají menší znalosti nebo schopnosti.

S každým dalším postojem nesvatosti, kterým se v naší studii zabýváme, se stává zjevnější, že Kristovu cestu charakterizuje hluboká pokora. Jednoduchou dedukcí docházíme k závěru, že právě pokora by měla být hlavní ctností Kristových následovníků. Ta je přesným opakem namyšlenosti a vypočítavých prospěchářských skutků. Proto potřebujeme často přezkoumávat svá srdce, abychom se *nepřipodobňovali tomuto světu a spojení v srdci, myslí a skutcích usílovali* připodobnit se Kristu.

SNAHA DEFINOVAT TO, CO JE „SPRÁVNÉ“ NA ZÁKLADĚ KRITÉRIÍ NEZNOVUZROZENÉHO SVĚTA

Během posledních desetiletí sílí po celém světě tendence „legalizovat“ věci jako jsou manželství lidí stejného pohlaví, homosexuální a lesbické aktivity, potraty, užívání drog narušujících zdravou mysl a jiné bezbožné skutky. Na věřící je vyvíjen soustavný tlak. Jsou trvale napadáni a osočováni z náboženské bigotnosti a úzkoprsosti. Děti a mládež jsou vyučováni tomu, aby byli „tolerantní“ (ačkoliv podstata věci neodpovídá biblické definici slova „tolerance“) a aby „nesoudili“ ty, kteří si zvolili jiný životní styl než oni.

Na tlak, který je na ně soustavně vyvíjen, křesťané často reagují jedním z následujících způsobů:

1. Skrývají se v bezpečí svých domovů a místních církví, kde se houževnatě drží neomylného vyučování Božího slova. Tito věřící jsou unaveni věčnými boji a vyčerpáni stálým tlakem „zlého světa“. Proto se rozhodli, že se raději skryjí v nějakém bezpečném úkrytu. Odsuzují zlo této generace a nechtějí mít

cokoliv do činění s ničím, co má – byť náznakem – cokoliv společného s její vzdorovitou neposlušností.

2. Na opačné straně spektra se z některých křesťanů stávají fanatičtí bojovníci proti některému konkrétnímu tématu – manželství osob stejného pohlaví, potratům, apod. Okázale proti nim agitují a halasně obhajují pravdu Písma. Ti, k nimž promlouvají, však žel jejich poselství nechtějí naslouchat a reagují na ně podrážděnou kritikou. V důsledku toho si nevěřící lidé vytvářejí nesprávný obrázek o milujícím Bohu. Poté, co se na sebe oba tábory dostatečně nakřičí, obvykle své pozice nezmění a křesťané i nevěřící si každý stojí za svým názorem.

Biblickou „toleranci“ můžeme jednoduše definovat jako: „nenávidění hříchu“, ale „milování hříšníka“. Existuje propastný rozdíl mezi omlouváním hříchu a milováním člověka, který se hříchu dopouští. Opravdová láska usiluje o vykoupění, ne o udělení výjimky. Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji, ALE jdi a od nynějška již nehřeš“ (Jan 8,11). Nikdy „netoleroval“ hříšné skutky, aby se vyhnul konfrontování hříšníka.

3. Snad nejhorší možnou reakcí křesťanů na zmíněné tlaky světa je, že se stanou „tolerantními“ vůči hříchu ve chvíli, kdy světská společnost většinově přejme jisté nebiblické myšlenky a vzorce chování. Dospějí k závěru, že udržet si vlastní pevný názor v pluralistické kultuře je příliš náročné, a že je tedy lépe nechat vše plavat. Drží se hesla, že nejlepší je nic neříkat a nijak se neprojevat. Takoví věřící následně ztratí vyhraněnost a citlivost a dospějí k závěru, že věci možná nakonec nejsou až tak zlé, jak je tomu vyučovali jejich duchovní předchůdci. Postupně přejmou myšlenku, že Bible byla napsána pro jinou generaci lidí a že její kulturní obyčeje se na nás nutně nevztahují. Podobné rozumové úvahy ale zavádějí lidi na čím dál větší zcestí, až nakonec církev začne přijímat věci, které Boží slovo jasně označuje za zlé, čímž zarmoutí Boha a nakonec na sebe přivede Boží hněv.

Vývoj k přístupu k zlu:

– Odmítnutí

– Tolerance

– Smíření

– Osvojení

– Propagace

Módním slovem 21. století je *postmodernismus*. Jestliže jeho definici velice zjednodušíme, spočívá tento široce rozšířený myšlenkový směr v přesvědčení, že *nic* není absolutní. Tímto závěrem jsou si paradoxně jeho propagátoři *absolutně* jistí. Rukopisy „svatých knih“ všelijakých náboženských guru mají v tomto konceptu stejnou autoritu jako knihy Písma. V oblasti duchovna si podle jeho propagátorů může každý člověk sám zvolit, co považuje za pravdu. Cokoliv se mu nelíbí, jednoduše ignoruje. Tento trend popisuje takzvaný *synkretismus*, podle něhož je možné zkombinovat několik zjevně si vzájemně protirečících konceptů a principů a slo-

žit z nich nové dogma, aniž bychom však vyřešili jejich vzájemný rozpor. Jeho oblíbeným mottem je, že „*tvaje pravda nemusí být stejná jako moje pravda.*“ Církev Pána Ježíše Krista nesmí na toto falešné učení nikdy naletět! Neexistuje více cest do nebe. Ježíš je jediná cesta!

Životní lekce: Porušená lidská přirozenost bude člověka vždy posouvat směrem ke zlu. Jak říká Písmo, „*lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé*“ (Jan 3,19). Satan vždy bude lidi pobízet k tomu, aby tíhli k ospravedlňování sebe sama (ke své vlastní soukromé definici duchovní zbroje) a k „tolerantnosti“ vůči zlým skutkům těch, kdo dosud nepřijali odpuštění a nebyli vykoupeni. Jejich chování se však nikdy nesmí stát standardem v Pánově církvi! Bez ohledu na potenciální negativní dopady a možné osobní újmy (2. Timoteovi 3,12; 1. Petrův 1,7) musíme vytrvale kráčet po úzké stezce, jak nám to nařídil Boží Syn (Matouš 7,14).

INTELEKTUÁLNÍ PŘÍSTUP K VÍŘE

Zde se pohybujeme na tenkém ledě. Na jednu stranu platí, že naše víra není slepá, zahalená do roucha nevědomosti. Z osobní zkušenosti vím, že pravý opak je pravdou. Čím hlouběji zkoumám a studuji Boží slovo, tím silnější moje víra je. Na druhou stranu je však potřeba zdůraznit, že lidské rozumování avíranemohoubytnikdyrovnocennými partnery. Myslí člověka jako konečnou a omezenou cestu Boha Stvořitele nedokáže plně porozumět. To, co bylo „stvořeno“, nelze porovnávat se „Stvořitelem“. Pravá víra v Boha se vztahuje k oblasti přesahující lidský intelekt – duchovní oblasti Všemohoucího.

Ve svém dopise mladému korintskému sboru, o kterém se často mluví jako o prvním městském sboru novozákonní éry, dal apoštol Pavel do kontrastu „*lidskou moudrost*“ s „*moudrostí Ducha*“. Korint byl významným obchodním uzlem, kosmopolitním městem, které si libovalo ve filozofickém přístupu k životu. Jeho obyvatelé se považovali za intelektuální smetánku, těšili se vysoké životní úrovni a hojným materiálním statkům a byli nesmírně morálně zkažení. „*Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci*“ (1. Korintským 2,4-5). Pavel pokračuje: „*Mluvíme ovšem o Boží moudrosti, skryté v tajemství... Tu nikdo z vládců tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy*“ (1. Korintským 2,7-8). Tato pasáž je často vykládána tak, že KDYBY „intelektuálové“ světa mohli dokázat pochopit pravý význam Kristova příchodu na zem, neukřižovali by jej. Neboli že lidská moudrost nedokáže uchopit zjevení věčné pravdy. V tomto textu se však skrývá ještě hlubší pravda. Skutečnost, kterou zmínění světovládci lidským intelektem nepochopili, byl fakt, že usmrčením Krista Boží plán nebyl zmařen – byl naopak potvrzen. Pavel se ve svých dopisech do Korintu a Efezu několikrát zmiňuje o „*skrytém Božím tajemství*“. Důvodem jeho fascinace tímto tématem je pravděpodobně jeho vlastní životní cesta. On sám po celý život usilovně následoval stezku intelektuálního poznávání. Saul (později Pavel) byl výtečným znalcem židovské historie, Zákona a Proroků. Jeho intenzivní studium starozákonního Písma mu však ke spáse nijak nepomohlo a až skrze nadpřirozené zjevení pochopil a přijal, že Ježíš Kristus je Pán a Spasitel.

Po celém světě se znepokojivě rozmáhají případy nejrůznějších odklonů a modifikací učení, kterému církev po dlouhé roky věřila. Je alarmující, když společenství věřících v důsledku momentálních kulturních trendů a lidských zkušeností začnou měnit svou

hermeneutiku. Není možné svádět to na generační rozdíl – je to přímé popření autority Božího slova!

Největší výzvu, které čelí současná církev, je zpochybňování autority svatého Božího slova. POKUD by některé části Písma nebyly inspirované Duchem svatým, měli by lidé možnost libovolně si vybírat, jaké části Bible přijmou za pravdu a jaké ne. Brzy by si pak každý dělal „co je v jeho očích správné“. To je žel rostoucím trendem dnešní doby.

Ačkoliv by každý Kristův následovník měl mít intenzivní hlad po osobních zkušenostech s poznáváním Božího slova, měli bychom větší díl důležité zodpovědnosti za jeho správný výklad ponechat v rukou mužů a žen, které si Pán vyvolil za své mluvčí (kazatele evangelia). Pavel povzbuzoval Timotea: „*Horlivě studuj, aby ses před Boha postavil jako člověk osvědčený, pracovník, který se nemusí stydět a který správně rozděluje slovo pravdy*“ (2. Timoteovi 2,15; překlad KJV). Petr naopak krátce před svou popravou přináší důrazné varování před „*lživými učiteli, kteří budou tajně zavádět zhoubnou kacířství*“ (2. Petrův 2,1). Nejistota ohledně pravdy, zahalená do intelektuálních slovíček, vnaší do myslí mladých neutvrzených křesťanů zmatky. Mnozí lidé se od takového učení odvrací, protože v nich vyvolává pocit nejistoty. Jiní jsou však s falešnými učiteli zajedno a jejich učení jim je příjemné. Ospravedlňují si jím své chování a rozumovými argumenty si obhajují, že na něm není nic zlého.

Životní lekce: „*Víra je tedy ze slyšení a slyšení z Božího slova*“ (Římanům 10,17). Víra a Boží slovo jsou spolu neoddelitelně spjaty. Má-li být naše víra zralá a silná, musí být pevně zakotvena v Božím slově. Znamená to cele přijmout Boží slovo jako základ pro *víru i život*. Jestliže si člověk na intelektuální rovině dokáže zpochybnit inspirovanost a autoritu Písma, neodvratně to bude znamenat zkázu jeho víry. Kdybychom jako lidé dokázali sami správně rozumem postihnout Boha a jeho jednání, nepotřebovali bychom vůbec víru. Jednotliví křesťané ani společenství věřících se nesmí nikdy přestat pevně držet Duchem svatým inspirovaného Božího slova (2. Timoteovi 3,14-17; 2. Petrův 1,16-21).

VÝKLAD BOŽÍHO SLOVA ZALOŽENÝ NA KULTUŘE SPOLEČNOSTI

Kontextualizace je slovo často skloňované lidmi, zapálenými kázat podle Ježíšova přikázání dobrou zprávu lidem z celého světa (Matouš 28,18-20; Marek 16,15-17; Skutky 1,8). Jistě jde o dobrou věc, je-li jejím záměrem nevnucovat kulturu a způsob myšlení jednoho národa nebo skupiny lidí jiné, zatímco jim kážeme Krista jako Spasitele a vedeme je k uřednictví.

Existují biblické důkazy o tom, že tato otázka byla velkým tématem již v rané novozákonní církvi. S pronikáním evangelia na mnohá nová území se do církve valily proudy pohanů (lidí nežidovského původu). Židovští věřící vyžadovali, aby nově obrácení pohané na důkaz své víry přijímali židovské (starozákonní) ustanovení mužské obřízky. V rané církvi se z toho stala zásadní sporná otázka. Po mnoha zmatcích nakonec křesťanští vedoucí svolali do Jeruzaléma konferenci, na níž celou záležitost prodiskutovali (Skutky 15). Po dlouhé debatě, modlitbách a potvrzování Ducha svatého bylo nakonec odsouhlaseno, že od pohanů obřízka nebude vyžadována (Skutky 15,22-29). V dopise zasláném věřícím v Antiochii (Sýrii) však nebyla obřízka nakonec ani zmíněná. List upozorňoval

pouze na tři věci, kterých by se obrácení pohané měli vyvarovat. Jednalo se o „*požívání jídla obětovaného modlám, pití krve nebo konzumace masa zardoušených zvířat a sexuální nemorálnost*“ (Skutky 15,29; překlad KJV). Tyto pokyny cílily na pohanské obětní praktiky, kterých se mnozí před svým obrácením účastnili. Šlo o výzvu, aby obrácení pohané opustili všechna ostatní božstva a zlo s nimi spojené.

Nyní se v tomto světle podívejme na to, jak se naopak přehnaný důraz na kontextualizaci stává zásadním problémem současné generace křesťanů a jejího cíleného evangelizačního úsilí. Rozumějme správně, že ne každý aspekt každé kultury je nezbytně zlý či škodlivý. V žádném případě nechci mobilizovat k frontálnímu útoku proti kultuře a životnímu stylu jednotlivých národů a skupin lidí. Musíme však pečlivě dbát na to, abychom se vyvarovali toho, že se v zájmu činění Pánova díla odchylíme od správné cesty a začneme praktikovat věci, které jsou v přímém rozporu s biblickými principy. Jen proto, že určitý druh chování je pro konkrétní národ „normou“ – ať už politickou, společenskou nebo morální – si jej nemusíme obhajovat a vyhýbat se pravdě nebo si pravdu podle potřeby „ohýbat“. Hřích není relativní a nezáleží na jeho kontextu a konkrétní situaci, v níž k němu dochází. Principy Božího slova platí po celém světě stejně. Duchovní království nemá geografické ani politické hranice.

Například v západních kulturách, známých hojností materiálních statků, povstalo takzvané „poselství prosperity“. Jistě, Bůh nepochybně žehná a ctí lidi, kteří mu jsou poslušni. Toto vyučování však překračuje rámec uvedeného principu. Jeho premisou je, že si „po dosažení té pravé úrovně víry můžete užívat rozsáhlého pozemského bohatství jednoduše tím, že si je nárokujete a přijmete je jakožto Boží zaslíbení vírou.“ Za tím účelem používají kazatelé prosperity „kontextualizované“ biblické verše (přesněji řečeno: verše vytržené z kontextu), které mají dokázat, že Boží „vůli“ pro jeho děti je, aby si užívali veškerý možný komfort, kterého jen mohou na tomto světě dosáhnout. Verše, které v té souvislosti bývají citovány, jsou často označovány za „biblické důkazy“ správnosti tohoto učení. Ve skutečnosti však poskládání pasáží vytržených z kontextů neodpovídá celkovému učení Božího slova. Jedná se o hlas tělesnosti, která se snaží vypadat svatě a převrací věčný princip, aby uspokojila lidskou přirozenost.

Doktrinální chyba obvykle nevzniká absolutním odklonem od Písma. Obvykle se jedná o PŘEHNANÝ DŮRAZ, který reaguje na NEDOSTATEČNĚ ZDŮRAŽŇOVANOU pravdu.

Jednou jsem vyučoval v multikulturním prostředí o manželských vztazích na základě pasáže z Efezským 5,21-33. Jedno setkání jsem věnoval tomu, jak by měl manžel respektovat a milovat svou manželku. Pavel tento princip vysvětluje na Kristově příkladu, který je vzorem manželské lásky muže vůči manželce. „*Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal. Takto jsou povinni i muži milovat své ženy jako svá těla*“ (Efezským 5,25 a 28). Během vyučování jsem se zmínil o tom, že zbožní muži nezneužívají své manželky, nebijí je a nezacházejí s nimi jako se služkami, které nutí k absolutní poslušnosti. Jeden z přítomných zástupců ambasády jistě země však namítl: „Pastore, vaše vyučování vychází z kontextu západní kultury a na mou zemi se nevztahuje.“ Jeho argument jsem okamžitě odmítl. Písmo mluví o tom, že „*muž je hlavou své manželky*“ a roli muže jakožto manžela přirovnává k roli Krista, který je „*hlavou svého těla, církve*“ (Efezským 5,23; překlad KJV). Kristus zjevně svou nevěstu – Církev – nebije a nezneužívá.

Z obou zmíněných příkladů je vidět, jak dokáže tradice nebo dlouhodobá praxe odklonit jinak zbožné a spravedlivé lidi od některé z biblických pravd. Seznam podobných „kulturních invazí“ do dnešní církve by byl jistě velmi dlouhý. Řadu jeho položek tvoří skryté postoje, které nejsou na první pohled viditelné. Chamtivost, závist, žárlivost, nenávisť, kritika, cynismus – tyto skryté hříchy číhají v úkrytu jako lev, čekající na správný okamžik, ve kterém zaútočí na svou kořist. Protilátkou vůči podobným zjevně „akceptovatelným“ druhům chování mezi křesťany je vykládat veškeré Písmo ve světle Božího charakteru, který nám byl zjeven v Ježíši Kristu. Čím větší touhu podobat se Kristu budeme mít, tím rychleji začne mizet z našich životů svéhlavost a sebestřednost.

Bůh neustanovil soubor pravidel, aby lidem znepríjemnil život. Není krutým despotou, toužícím vidět své poddané plazit se v prachu. Vše, co nám říká ve svém Slově, je k našemu užitku. Život plný radosti, pokoje, jistoty a naplnění přichází skrze naši vědomou poslušnost jedinečnému Božímu plánu vykoupení a smíření. Inspirované zjevení pravdy objevujeme v jeho věčném Slově.

Životní lekce: Přijímání filozofie kulturního prostředí, v němž žijeme, a účast na věcech, které jsou v rozporu s Božím slovem, škodí jednotlivým křesťanům i celému Kristovu tělu. Potřebujeme pečlivě studovat Písmo, aby Bohem zjevené principy převážily nad lidskými skutky. Objevíme-li nesoulad mezi Písmem a obecně přijímaným postojem světa, bylo by od nás bláhové snažit se měnit výroky uvedené slovy „*Tak praví Pán*.“ Konfrontovat kulturní společenské zlo není vždy populární (zeptejte se Jana Křtitele, který si dovolil kritizovat morálku krále Heroda – Matouš 14,1-12).

Každodenní „chození v Duchu“ – proces posvěcování (vnitřní svatosti) a duchovní zralosti (vnější spravedlnosti) – je hodno naší nejvyšší pozornosti. Jistě, pravdou je, že Duch svatý v nás přebývá a často nás pobízí k tomu, abychom aplikovali konkrétní biblickou pravdu do svých životů. Zároveň však platí, že je zodpovědností každého z nás, do jaké míry budeme na jeho pobídky reagovat. Pavel nás povzbuzuje, abychom „odložili starého člověka a oblékli nového“ (Efezským 4,20-24; Koloským 3,5-10). Důležitou zodpovědností nás, duchovních vedoucích, je přinášet lidem živé Boží slovo a demonstrovat ho na svých životech. Není možné chtít po lidech, aby „dělali, co jim říkáme“, aniž bychom se jim nejprve nestali prvotřídními vzory. Prohlašujeme spolu s apoštolem: „Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista“ (1. Korintským 11,1).

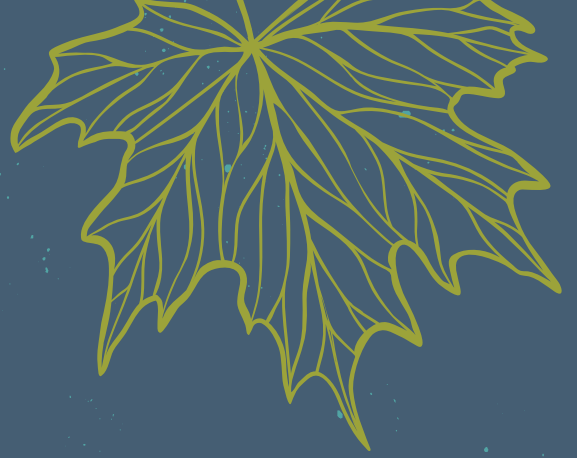
Bratři a sestry v Kristu: čas je krátký. Milujte JEJ z celých svých srdcí. Služte MU ze všech svých sil. Ježíš se brzy vrátí!

H. Maurice Lednický

Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým děkanem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu v Missouri.

Článek je citací z knihy *KINGDOM LIVING (Život v království)* © 2013 Maurice Lednický. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

UČEDNICTVÍ: ZAPOMENUTÉ POVĚŘENÍ

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

PODZIM 2016 | Třetí ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@post.cz.*

VYDÁVÁ:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – Copyright General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

Copyright:
Life Publishers International
Všechna práva vyhrazena.